CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

"God commendeth his love toward us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us." Rom. 5 : 8

APRIL 24th 1959 - No. 393 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

De Institutie van Calvijn

door Dr. L. Praamsma

Dit jaar is het jaar van de Calvijn-herdenking, en één van de feiten, die in bizondere zin worden herdacht, is wel de totstandkoming van de definitieve uitgave van de Institutie in het jaar 1559, dus 400 jaar geleden.

Het is een merkwaardig iets, dat de verschijning van een boek wordt herdacht.

Immers: er is geen einde aan het maken van veel boeken en veel doorvorsen is afmatting voor het lichaam (Pred. 12 : 12).

Niettemin zijn er boeken, die klassiek werden, die de eeuwen door gelezen werden of een nieuw tijdperk inluidden.

Zo'n boek is de beroemde "Belijdenissen" van Augustinus; zo'n boek is de "Summa" van Thomas van Aquino, de "Pelgrimsreis" van Bunyan, en "Das Kapital" van Karl Marx. Het boek van Calvijn is zo'n wereldberoemd en wereldveranderend boek. Het heeft zijn stempel gezet op het Calvinisme van tal van landen van de wereld, en de levensovertuiging van vele generaties bepaald of beinvloed.

Opmerkelijk begonnen.

Een jongeman van 26 jaar schrijft een boek.

Hij schrijft dat boek in ballingschap, na opgejaagd te zijn van de ene plaats naar de andere, nadat jacht op hem is gemaakt als op een stuk wild.

Hij draagt het niettemin op aan de koning van het land dat voor hem te gevaarlijk werd, en schrijft hem een brief bij de verschijning van zijn werk, die nog steeds onze verwondering en bewondering wekt.

Hoe is het mogelijk, dat de jonge Calvijn dit waagde, was dit geen zelfoverschatting en had hij anderen niet voor moeten laten gaan?

Er waren geen anderen; er waren veel eenvoudige vromen in Frankrijk, gegrepen door de "nieuwe leer"; maar ze hadden geen leider; ze waren als schapen zonder herder en ze werden vervolgd, gefolterd, verbrand.

Calvijn wist zich, ondanks zijn jonge jaren, een geroepene Gods; in later jaren schrijft hij, dat hij zichzelf van trouweloosheid had moeten beschuldigen, als hij het niet naar vermogen had opgenomen voor zijn wreed vervolgde landgenoten, en dat hij daarom de Institutie uitgaf; en in zijn Inleiding op dit boek spreekt hij zich aldus uit: "Deze arbeid verrichtte ik hoofdzakelijk voor onze Franse landgenoten, onder welke ik begreep, dat er velen waren, die hongerden en dorstten naar Christus; maar van wie ik zeer weinigen zag, die ook maar met een geringe kennis van Hem naar behoren toegerust waren. Dat dit mijn bedoeling was, getuigt het boek zelf, dat immers opgesteld is in eenvoudige en ongeleerde trant."

De eerste uitgave van het boek verscheen in Maart 1536 in Bazel bij de uitgeverij Platter en Lasius; binnen 9 maanden waren alle exemplaren van deze Latijnse editie uitverkocht; het was een boek van 516 bladzijden in zakformaat, men kon het handig bij zich steken en verborgen houden, en zo werd het door heel Frankrijk verspreid; Calvijn werd hierdoor, om een uitdrukking van de bekende Rooms-Katholiek Bossuet te gebruiken: le second patriarche de la Réforme (de tweede kerkvader van de Reformatie).

Indrukwekkend voltooid.

In de laatste uitgave van het jaar 1559 nam Calvijn het motto van Augustinus over: "Ik beken, dat ik behoor tot het getal dergenen, die vordering makende schrijven en schrijvende vordering maken." Die vordering blijkt wel zeer duidelijk, wanneer de eerste en de laatste uitgave vergeleken worden. Die laatste uitgave is de zesde bij Calvijn's leven verschenen, en terwijl de eerste een uitgebreide catechismus kan worden genoemd, is de laatste een systematische en fundamentele dogmatiek, waarin al de vruchten van Calvijn's Schriftstudie, levenswerk en levensstrijd zijn samengevat. Calvijn is met de verzorging van deze uitgave bezig geweest met al de resten van zijn reeds bijna opgeteerde energie, hij schrijft daar zelf van: "Bedreigd door terugkerende koortsen met de noodzaak afscheid te nemen van deze wereld heb ik, naarmate de ziekte me meer teisterde, mij zelf te minder gespaard totdat ik het boek zou hebben voltooid dat, mij overlevend na mijn dood, zou tonen hoezeer ik verlangd heb hen te voldoen, die er reeds door waren gesterkt en er nog meer doòr gesterkt wensten te worden."

Calvijn was van dag tot dag overladen met arbeid van de meest uiteenlopende aard; hij was inderdaad de kerkvader van Gereformeerd Europa, en wie de verzameling van zijn brieven in tien dikke delen ziet, waarin nog lang niet al zijn brieven zijn opgenomen, wordt getroffen door de ontzaglijke volharding, waarmee dit korte leven zich gegeven heeft aan de zaak des Heren; maar zijn hoofddoel bleef de samenstelling van dit boek, waarin hij heel de leer des heils had weergegeven op dusdanige wijze, dat de zielen van de lezers werden getroost; de dwaalleer van Rome en van de talloze dwaalleraars van die tijd werd afgewezen; en een arsenaal van Schrifuurlijke kennis was geboden, dat tot vandaag toe van onberekenbare waarde is.

Onberekenbare invloed.

In vele talen is dit boek van de Reformatie vertaald.

In de eerste plaats in Calvijn's moedertaal, het Frans. Daarvoor heeft Calvijn zelf al gezorgd in het jaar 1541, en onmiddellijk verbiedt het Parlement van Parijs in 1542 het lezen en verbreiden van de Institutie in de Latijnse en Franse uitgave.

Het werd gelezen door al de lagen van de bevolking, het had de invloed op het Franse volk, die Luther's bijbelvertaling had gehad op het Duitse, en een verklaard tegenstander riep uit: "Het is ongelooflijk, in welke mate juist deze ketter aanhangers verwierf en met welke snelheid hij het deed."

In het Nederlands werd de Institutie nog bij Calvijn's leven vertaald in 1560, en van dat moment af is de zaak van de Nederlandse Reformatie beslist: niet de Reformatie van Luther krijgt in ons oude vaderland vaste voet en niet die van de Wederdopers, maar die van Calvijn, die onmiddellijk vat krijgt op onze volksziel en die ons volk zal stalen in zijn strijd van 80 jaren tegen Spanje. De taal van de Heidelbergse Catechismus, waar uit van eeuw tot eeuw gepreekt werd, is voor een goed deel de taal van Calvijn's Institutie; de Kanttekeningen van de oude Statenbijbel zijn doordrenkt met de taal van het boek van Calvijn; voor elke dominee uit de bloeitijd van het Gereformeerd kerkelijk leven was de Institutie het dogmatisch handboek; het was van beslissende invloed op de bekering van Hendrik de Cock en in de dagen van Abraham Kuyper werd het opnieuw uitgegeven; in onze dagen ontvingen we de meesterlijke vertaling in modern-Nederlands van prof. dr. A. Sizoo; en wie de drie dikke delen hiervan ziet, kan er zich alleen maar over verwonderen en verblijden, dat er reeds een herdruk van verschijnen moest.

Niet ten onrecht verklaarde indertijd de Kamper dogmaticus Honig van dit boek:

"De Institutie veroudert nimmer. Het was en blijft het grondboek van de Gereformeerde Dogmatiek. Geen boek heeft in de eeuw der Hervorming zoveel invloed gehad. Als theoloog ging Calvijn uit boven Luther, Melanchton en Zwingli. En wel verre van de leer eenzijdig te verheffen boven het leven, is het juist de verdienste van dit meesterlijk werk — het tuighuis voor alle volgende geslachten — dat het aan de eisen van het Christelijk leven alle recht laat wedervaren."

(Vervolg op pag. 2)

VOORJAAR OP DE GROTE MEREN

De Grote Meren zullen weldra weer als drukke internationale waterwegen dienst doen en met de komende opening van de St. Lawrence Seaway lijkt het erop dat dit seizoen het drukste in de geschiedenis van de meren zal worden. Intussen hebben ijsbrekers zoals de "Paul Evans" te Collingwood de havens ijsvrij gemaakt. (Zie artikel op pagina 6).

IT HURTS A LITTLE

It was a cold winter day when we were standing in front of the great brick building.

I was looking it over as if it could tell me something about what we were planning to do now.

We were going to apply for our citizenship papers. Not that I, at this moment, thought much of the step we were just about going to take. After all, almost every immigrant family did this after they had been staying in Canada for 5 years or so, so why not we.

Anyway, we entered the building and soon found our way to the room we had to go to and there a friendly lady was waiting for us. She likes to fill papers for immigrants, she told us and especially for Dutchmen because most of them knew the language so well. Well, that was a nice compliment, wasn't it? But I had more coming. Just keep on reading. Many of you maybe went through all this question-business already. I found it was sort of fun.

First question: length — 5 ft. 2" second question: Age: hm, hm, hm! third question: colour of hair: Grey, I said.

Oh, no, the lady said, come on now, I still call you blond. Well, this was fine with me as I am like most other women, I like people to think I am still young. Closer to 30 than to 40 anyway.

Then came the next question: colour of the eyes.

Green, I said.

Shame on you, she said, they are not green at all. They are "hazel".

I hope you all know what colour that is. Well anyway, now I knew that I was still blond and had hazel eyes which sounds much nicer than green. Green is such an every day colour.

Any scars, she asked next? No, I am sorry. but nu luck this time, no scars! I was not so very adventurous when I was young and did not dare climb so high like many children do, so, as a result of my fears, I had no scars.

No scars? I was looking down at my hands. No, no visible scars. But inside — all at once I felt a little aching inside of me and all of a sudden I was not sure if this little aching pain would not leave a scar there for the rest of my life. What was I, were we, just about going to do?

And then, right then and there I knew that it was not so easy after all what we were planning to do now.

Usually I am not so sentimental, but now I felt a little sad, thinking, that very soon now, I would not be a Hollander any more but a Canadian. Now, don't think that I don't like Canadians, but I was always satisfied with being a Hollander and now I was going to be, yes, what was I going to be like? After I will have my papers, will everybody think of me as a Canadian woman?

No, when they see me walking along the street they will say to each other: there goes the Dutch lady from across the street, or something like that. But I will not be Dutch any more. Can anybody tell me what I will be after I get my papers? No, I have no scars, but this does hurt a little.

Immigrantwife.

CITIZENSHIP DAY

Citizenship Day 1959 valt op 15 Mei, aangezien de regering vorig jaar besloten heeft dat de Vrijdag, die onmiddellijk voorafgaat aan de dag, waarop de officiële viering van Victoria Day zal plaats hebben, voortaan bekend zal staan als Citizenship Day.

Het is geen officiële holiday, maar op deze dag zullen vele organisaties, scholen en publieke instellingen ceremonies houden of opvoedkundige en ontspannende programma's waarin de nadruk zal worden gelegd op de waarde, de betekenis, de rechten en de plichten van het Canadese burgerschap.

Organisaties, die dergelijke bijeenkomsten willen beleggen, kunnen suggesties en materiaal voor hun programma's aanvragen bij de Citizenship Branch van het ministerie van Citizenship and Immigration, Ottawa.

1509 — 1959

A WORD OF JOHN CALVIN

The little singing birds are singing of God; the beasts cry unto Him; the elements are in awe of Him, the mountains echo His name; the waves and fountains cast their glances at Him; grass and flowers laugh out to Him. Nor indeed need we labor to seek Him afar, since each of us may find Him without himself, inasmuch as we are all upheld and preserved by His power dwelling within us.

Preface New Testament.

DE VOORJAARSVERGADERING VAN DE ONTARIO ALLIANCE

Het is al traditie geworden, dat in het voor- en najaar de afgevaardigden van de verschillende schoolverenigingen uit alle hoeken van Ontario bijeenkomen, hetzij in Hamilton, hetzij in Toronto. Ondanks het feit, dat op deze vergaderingen vaak huishoudelijke zaken moeten worden behandeld, kenmerken zij zich toch steeds door een levendigheid, die een gezellige sfeer schept.

Zo was het ook Zaterdag 18 April j.l. in de Second Christian Reformed Church van Toronto, te Weston. Ondanks het feit, dat de vergadering duurde van 10 uur in de morgen tot ruim 4 uur in de middag was geen vermoeidheid bij de aanwezigen te bespeuren. Dat zal natuurlijk voor een goed deel te danken zijn aan de wijze waarop de voorzitter, Rev. H. A. Venema deze samenkomsten weet te leiden. Met een vaardigheid, welke toch met forceren niets te maken heeft, handelt hij de agenda af, en om de eentonigheid te voorkomen, geeft hij de vice-president, Rev. A. Persenaire, zo af en toe de hamer eens even in handen. Het is dan ook geen wonder, dat de vergadering haar voorzitter met op een na algemene stemmen herbenoemde om voor een volgende drie jaar het chr. onderwijs in Ontario in goede banen te leiden.

Aan het verslag van de secretaris ontlenen wij, dat Ontario momenteel 15 christelijke scholen heeft (waaronder een high school), terwijl in September a.s. 6 of misschien 7 nieuwe scholen zullen worden geopend. Dit verklaart waarom de vraag naar onderwijskrachten in Ontario zo groot is en in de toekomst nog zal toenemen.

De penningmeester, Mr. H. P. Schuringa, toonde met cijfers aan, dat in feite slechts 30% van de aangesloten verenigingen hebben bijgedragen tot het teacher's recruitment fund, een fonds dat gesticht is om jongelui, die zich voor onderwijs willen bekwamen, financieel te helpen in hun studie. Dank zij de hulp van de kerken is het mogelijk geweest in alle gevallen, die daarvoor in aanmerking kwamen, hulp te verlenen, doch meer steun zal moeten komen, wil men dit mooie werk blijven voortzetten. De vruchten zijn al duidelijk merkbaar, want dit jaar zullen verscheidene onderwijzers en onderwijzeressen in de scholen komen, die zich met behulp van de Ontario Alliance hebben kunnen bekwamen.

Het geweten van verschillende aanwezigen begon te spreken toen de penningmeester van de District High School Board rapport uitbracht, dat financieel de steun niet was ontvangen, die was toegezegd. Op initiatief van Rev. Hart circuleerde een lijst, waarop een groot aantal zich opgaven als lid van de High School Society.

Een van de hoogtepunten (zo niet *het* hoogtepunt) was de rede uitgesproken door Rev. A. W. Schaafsma, gebaseerd op de door spreker gelezen geschiedenis van Josaphat's gebed en oproep tot het volk (2 Kron. 20). Josaphat, aldus spr. kreeg bericht van de komst van grote legers van Moab en Ammon, legers, die menselijkerwijs gesproken veel te groot waren voor Juda. Als dan echter Josaphat de mensen bijeengebracht heeft en hen inderdaad voorgaat in een gebed, waarin hij een onbeperkt geloof ten toon spreidt, waarin hij het erkent, dat het niet gaat om Juda, maar om God zelf, dan laat de Here iemand zeggen, dat zij niet bang moeten zijn daar de strijd niet van hen maar van God is. Deze koning wist het de mensen te zeggen dat zij geloven moesten, geloven, dat God zou overwinnen in deze ongelijke strijd.

Deze gloedvolle rede werd met gespannen aandacht beluisterd en voorzitter Venema vertolkte op de juiste manier de dank van de vergadering.

Het veelzijdige belastingprobleem vormde opnieuw een punt van bespreking. Rev. Vander Pol wees op de mogelijkheid tot samenwerking op dit punt met andere groepen, zoals b.v. de Mennonieten en Luthersen, teneinde door gezamenlijke actie enige invloed op regeringskringen te kunnen uitoefenen.

De schoolinspectie, die verleden jaar als nieuw element nog onvolledig was, zal jaarlijks worden herhaald, alleen zal het nu, op voorstel van het bestuur, niet in het voorjaar, doch in het najaar worden gehouden.

Mr. H. P. Schuringa werd als bestuurslid herkozen, terwijl in de plaats van Mr. C. Overgaauw, Mr. H. Nieman van Strathroy tot lid van het algemeen bestuur werd gekozen.

De vergadering toonde duidelijk hoe het christelijk onderwijs leeft in Ontario en hoe men van alle zijden bezield is van het ideaal om hierin het land waarin wij wonen, tot een zegen te zijn.

CALVIJN'S INSTITUTIE

(Vervolg van pag. 1)

Schriftuurlijke inhoud.

Men heeft van Calvijn gezegd, dat hij in zijn Institutie een bepaald systeem heeft gebracht, het systeem van het Calvinisme.

Dat systeem zou dan ontwikkeld zijn uit één bepaalde grondgedachte, de gedachte van de uitverkiezing; of de gedachte van de souvereiniteit Gods; of de gedachte van het presbyteriaal kerksysteem.

Hiertegenover dient te worden vastgehouden aan de **evenwichtigheid** van Calvijn's werk, dat niet het ene opoffert aan het andere; maar dat slechts uitgaat van één beheersend principe, dat is het Schriftprincipe. Zonder de achtergrond van Calvijn's commentaren op zo goed als alle bijbelboeken is de Institutie niet te verstaan. Calvijn heeft heel de Schrift doorkropen; en de waarslag daarvan is te vinden op alle bladzijden van zijn levenswerk.

En ongetwijfeld, tengevolge daarvan heeft Calvijn steeds God, en niet de mens in het middelpunt geplaatst; uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen.

Maar dat was geen speciaal "Calvinisme"; dat was ongerept Christendom, dat ernst maakte met het Woord van Christus: "Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd al het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen."

Calvijn is daarom ook een man des vredes geweest, wil men een moderne term, een oecumenisch man. Omdat hij niet kwam met een eigen systeem, maar met het Woord Gods.

Hij had de vaste overtuiging, dat alle christenen, wanneer ze ernst maakten met het gezag en de duidelijkheid van de H. Schrift, elkaar zouden moeten kunnen vinden; maar allen, die dat gezag vervingen door een ander gezag (bij de Rooms-Katholieken: de kerk; bij de Dopers: de Geest-los-van-het-Woord), vonden in hem een tegenstander en met hen wilde en kon hij geen eenheid construeren.

Lezing van de Institutie brengt telkens weer bij de Bijbel terug.

Ik onthoud me van het geven van voorbeelden of van een overzicht van de inhoud. Ik neem alleen Calvijn's eigen woorden over uit één van de eerste hoofdstukken:

"Ik zeg dat men tot het Woord moet komen, waarin ons God duidelijk en levend in verband met Zijn werken wordt voorgesteld; niet ons bedorven oordeel, maar de regel van de eeuwige waarheid moet ons deze werken doen beoordelen. Indien wij van dat Woord afwijken, hoe grote snelheid wij dan ook zouden mogen gebruiken, zo zullen wij nochtans nooit tot het einddoel komen, omdat we buiten de rechte weg lopen. Het is beter op deze weg te hinken, dan buiten deze zeer snel en zeer ras te lopen."

L. Praamsma.

FOR THE FARMERS

INGEZONDEN:

Met belangstelling en instemming las ik het ingezonden stuk "gedachten en vragen" van S. v. d. Ploeg. Min of meer, dezelfde gedachten kwamen ook bij mij op toen ik het overlijdensbericht en de korte levensschets van Mr. Rip en Chr. van der Heuvel las. Zij hebben, zich inderdaad ingespannen, om het Koningschap van Christus uit te dragen en anderen opgewekt trouw te zijn aan het beginsel. Maar dan komt ook de vraag op, en ook de bezorgdheid, is hier in Canada ook op agrarisch terrein geen plaats voor de Souvereiniteit van God? Moeten onze farmers maar tevreden zijn met een traditie, die (gelijk van der Ploeg schrijft), gelukkig nog niet ontaard en vervlakt is, maar waar van een goddelijk getuigenis met geen woord gerept wordt? Ja het is inderdaad verontrustend, dat velen van onze mensen die in Nederland zijn opgevoed en opgegroeid bij Gods Woord dat duidelijk spreekt van het Koningschap van Christus op alle terrein van het leven dit in Canada, ja nog wel beamen in theorie, maar het niet als een gemis voelen dat hier in het publieke leven geen plaats is voor de Souvereiniteit Gods. Velen volgen blijkbaar zonder veel nadenken of innerlijke tegenzin de vaan van de moderne Union en ook al volgen wij die niet, wat blijft er over van de geestelijke erfenis die wij uit Nederland hebben meegekregen?

Canada is in vele opzichten een ruim land en een goed land, maar als wij als Calvinisten onze geestelijke opvoeding niet gebruiken die wij uit Nederland hebben meegekregen dan zal een volgend geslacht, als God het niet verhoedt, geheel onttrokken zijn aan deze dingen, die toch voor het maatschappelijk leven van Canada van de allergrootste betekenis zijn.

De uiterlijke omstandigheden zijn hier inderdaad moeilijk voor Chr. organisatie maar hoe is ook in Nederland onder moeilijke omstandigheden gewerkt, gebeden en gestreden, en de uitkomst was toen, en is dat een beduidend getal farmers, op de juiste grondslag van Gods geopenbaarde waarheid zich georganiseerd hebben, niet om zich te isoleren in eigen kring, maar van uit eigen organisatie, ten zegen te zijn voor land en volk.

We lopen gevaar, of de moed te laten zakken, of in slaap te vallen. Laten wij bidden om leidslieden, laten wij werken en waken, gedachtig aan het woord van Jezus:

> Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout zijn kracht verliest, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe dan om weggeworpen, en door de menschen vertreden te worden.

G. H. Flim
Palage Street 122
Whitby, Ont.

KONINGINNE-FEESTEN

De elk jaar meer bezoekers trekkende *Koninginne-avond* van de Nederlandse Vereniging te Hamilton, wordt dit jaar gehouden op Donderdag 30 April, wederom in de grote zaal van de Delta Highschool, Main St. East. Er is een zeer attractief, afwisselend programma vastgesteld.

Ook in Toronto wordt het "Koninginnefeest" gevierd op 30 April. Nederlanders worden hier verwacht in de Italian Club, 33 Brandon St. voor een "groots, gevarieerd" programma.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

DE PRAIRY-PASTOR

AAN HET EIND VAN HET SEIZOEN GEKOMEN . . .

. . . . . houden wij feestelijke jaarvergaderingen.

Zo hebben onze vaderen het gedaan van geslacht op geslacht, en wij, hun dochters en zonen — niet ontaard! — doen hetzelfde. Ook zullen wij onze kinderen inprenten, om de jaarvergaderingen (met feestelijk karakter) te blijven onderhouden. Onze "annual meetings" zijn dankstonden. We memoreren dan de vele zegeningen, die we als vereniging mochten genieten; we verklaren, dat we dankbaar zijn voor het vele dat we geleerd hebben en voor de broederbanden en zusterlinten, die weer nauwer zijn aangehaald.

Thans zijn de jaarvergaderingen bijna ten einde. Op enkele hebben we mogen spreken, en op alle hebben we onze pastorale mond opengedaan, want in onze eigen gemeente en in de naburige, waarvan we consulent zijn, moesten we de vergaderingen of openen of sluiten.

Negen vergaderingen, die eenmaal per jaar gehouden worden, hebben we in dit seizoen geopend of gesloten. In de zestien jaar van ons pastoraat hebben we hierin een buitengewone bedrevenheid gekregen. Het is geen wonder, dat sommige mensen, die ons horen openen en sluiten, denken, dat wij hiervoor een bijzondere wetenschappelijke cursus hebben gevolgd.

Onze openingswoorden zijn meestal kort en krachtig. We spreken ze uit in de hoop, dat ook de verdere bijdragen van de avond kort en krachtig zullen zijn. Blijkt dit niet zo te wezen, dan is ons sluitingswoord nochtans ook kort en krachtig, wijl we hopen, dat dit zal bijdragen tot korte en krachtige programmapunten in het jaar 1960. Enzovoort . . .

Nu we voor dit jaar weer klaar zijn met openen en sluiten, moge een korte nabeschouwing op zijn plaats zijn.

We hopen nog altijd, dat de feestelijke jaarvergaderingen meer en meer het karakter gaan tonen van het wekelijkse verenigingswerk. Verleden jaar nog — dit jaar was het veel beter! — moesten we de jaarvergadering van de drie jeugdverenigingen sluiten. Het programma bestond in hoofdzaak uit een inleiding (kort, maar niet krachtig, en zonder bespreking), pauze (lang en luidruchtig) en een toneelstuk van twee uur, een afgrijselijk drama, waarin twee personen overleden en een krachtdadig bekeerd werd.

Het publiek heeft in meerderheid vreselijk genoten van dat jaarfeest. Maar stel nu eens voor, dat er een vreemdeling aanwezig was geweest. Zou die de indruk hebben gekregen, dat dit een feest was van jongelui, die wekelijks samenkomen om de Schrift te bestuderen? Nee, hij zou gedacht hebben: -Dit is een uitvoering van een toneelclub (op calvinistische grondslag natuurlijk).

Toen we een hele tijd later met de besturen van de jeugdverenigingen eens spraken over de stijl van onze jaarfeesten en over de vraag, of toneelstukken (in de mond der gelovigen *samenspraken* genoemd, waardoor dit hele cultuurprobleem wordt opgelost!) gewenst waren in de "annual meetings", wierp een der achtbare bestuursleden ons tegen: -Wemaggeokniks, hetwelk, overgezet zijnde, betekent: -We mogen ook niets. Deze opmerking is niet in de notulen opgenomen. Wat wel geboekstaafd werd voor het nageslacht, was het feit, dat die avond in principe besloten werd een reciteervereniging op te richten, die inmiddels, een jaar later, al met succes is opgetreden, want "wemaggenalles"!

Ja, een beetje meer Christelijke stijl kan in ons verenigingsleven geen kwaad, vooral niet tijdens de jaarfeesten.

Een andere jaarvergadering, die we dit jaar mochten openen (of was het sluiten?) was die van de vrouwen- en mannenvereniging in de naburige gemeente, waarvan we consulent zijn. Een van de dames had de inleiding over "De wederkomst van Christus, art. 37 NGB". Het was een uitstekend opstel, waarvoor de voorzitter haar hulde bracht. Toen kwam er — naar onze bescheiden mening ten onrechte — bespreking! Van alle kanten braken de vragen los. Afgevaardigden uit andere plaatsen lieten zich niet onbetuigd. Soms begon het op een spannend steekspel te gelijken. Men liet weten, dat men zijn weetje wel wist. De meeste tijd werd besteed aan de vraag, hoevelen er zalig zullen worden. Een deel der vergadering sprak als zijn mening uit, dat het er niet zo heel veel zullen zijn, want spreekt de Schrift niet over een "overblijfsel"?

De secretaris van de mannenvereniging maakte evenwel een royaal gebaar, en sprak als zijn mening uit, dat er vele millioenen zalig zullen worden, daar het Woord zegt, dat het zal zijn "een schare die niemand tellen kan".

Toen stond er een jonge zuster op, die helemaal niet gewend was, om in het openbaar te spreken en er ook eigenlijk helemaal geen zin in had. Haar stem beefde een beetje van de zenuwen toen ze zei: -De discipelen van Jezus hadden het ook eens over de vraag hoeveel mensen er zalig worden, en toen zei Jezus: -Strijden jullie zelf maar, om in te gaan. Zou dat ook geen goed antwoord zijn voor ons vanavond? Onthutst en met een vuurrood hoofd ging ze weer zitten.

Door deze onverwachte wending was het animo voor de discussie plotseling aanzienlijk gedaald, weshalve de voorzitter een half uur pauze aankondigde.

Tegen tien uur werd de vergadering heropend met het zingen van "Een vaste burcht" uit volle borst. Volgens het gaarne gebezigde gezegde "Een Christen mag heel vrolijk zijn" werden er nu allerlei grappige dingen gedaan, alsof het onderwerp van voor de pauze een Christen niet op kan vrolijken.

Samenspraken, spraakwaterval en hersengymnastiek (wel eens van gehoord?) waren de gerechten, die werden opgediend. Het publiek at deze gerechten, hoewel er één ding aan sommige ontbrak: zout!

Tegen half twaalf werd de succesvolle avond gesloten en werd de Here hartelijk dank gebracht. Het was over twaalf, toen we onze pastoriegarage binnenreden.

Ook dit schijnt een ongeschreven jaarfeest-wet te zijn, dat de vergadering niet voor elf uur geeindigd mag zijn. Overal leeft de vrees, dat mocht een jaarvergadering eens om kwart over tien afgelopen zijn, elkeen zal zeggen: -D'r was niks an.

In alle bescheidenheid willen we tenslotte graag de volgende onderwerpen ter inleiding en bespreking aanbevelen aan alle soorten Christelijke verenigingen, die jaarfeesten organiseren:

-Welk karakter moet ons jaarfeest dragen?

-Wat maakt een Christen blij?

-Christelijke levensstijl in onze meetings.

Dat er op deze onderwerpen brede besprekingen mogen volgen is de hartelijke wens van uw

E. R. M.

Sayings of Jesus

Found in Egypt

A French scholar has disclosed the discovery of a document in Egypt containing 114 sayings attributed to Jesus. The sayings, many of them previously unknown, are contained in a document know as the Gospel of St. Thomas.

Existence of the document was disclosed by Dr. Oscar Cullman, professor of early Christianity at the Sorbonne Theological Seminary in New York.

The document, Cullman said, is "comparable in importance to the Dead Sea Scrolls and of even greater significance to students of the New Testament."

He said the document was one of 44 treatises found in 1946 by Egyptian peasants in an old tomb cut in limestone cliffs about 60 miles from Luxor. Written in the Coptic language, the treatises were divided among 13 leatherbound, papyrus books which had been placed in a jar.

Cullman said many of the sayings found in the treatises could be traced word for word in the four gospels of the New Testament — Matthew, Mark, Luke and John. Among hitherto unknown sayings quoted by Cullman was: "Jesus said: If those who lead you, say to you: Behold the kingdom is in heaven, then the birds of heaven will precede you; if they say to you that it is in the sea, then the fish will precede you. But the kingdom is within you and it is outside of you".

Contents of the documents, Cullman said, were revealed by Dr. Henry Charles Puech, professor of early Christianity at the College of France in Paris, who will publish them sometime this year. Unlike the canonic gospels, Cullman said, the Gospel of Thomas does not give any personalized information about Jesus.

"Oshawa Times".

Positieve Christenen

Dat is nu weer zo'n handigheidje, om de aandacht te trekken, want wie heeft er ooit van *negatieve* christenen gehoord? Dat is net zoiets als een vierkant wiel; een van beiden, het is niet vierkant, of het is geen wiel.

Een christen heeft altijd iets positiefs, al is het alleen maar het feit, dat hij een christen is. Alleen maar? Is dat niet een groot, positief iets, christen te zijn? Immers, dat wil zeggen, een nieuwe schepping te zijn, een nieuw leven te hebben. Met minder kan het niet toe. Een wiel is rond, anders is het geen wiel; en een christen is positief, anders is het geen christen.

Nu zal iemand, die erg nauwkeurig is U kunnen vertellen, dat er op de wereld geen "volmaakte cirkel" bestaat. Er is dus ook geen volmaakt wiel, omdat de rondheid van geen enkel wiel een volmaakte rondheid is. Niettemin, we blijven volhouden, dat wielen rond, en christenen positief zijn, ook al is er geen volmaaktheid.

• • •

Iedereen begrijpt, dat we met *positieve* christenen bedoelen christenen, waaraan men *zien* kan, dat ze christenen zijn. Die met de daad bewijzen, en door hun leven *getuigen*, dat zij een nieuwe schepping zijn.

Iemand schreef dat onlangs zo mooi in "Jong Gereformeerd", dat wij dat alleen maar woordelijk willen citeren:

"Zit het werkelijk goed bij ons? Toe, laten we het dan tonen! Want wie het heil in de wereld wil proclameren — en zijn we niet daartoe in de wereld verschenen? — zal het hebben te *demonstreren*.

Zorg ervoor, dat ge het Evangelie, dat ge met uw mond verkondigt, aan de mensen ook in *levende werken verklaart* — zo vermaant de R.K. Bisschop de diaken bij diens wijding. De "pantomine van het heil" — het beeld is van prof. Hoekendijk — zal dan zichtbaar moeten worden. Door ons.

Wat zal dat een gezicht worden!

Wat zal het heerlijk zijn wanneer — om met Noordmans te spreken — op deze wijze vele zondige ongeschikte boze mensen recht met Christus gekruisigd worden, zodat niemand meer last van hen heeft. Men zoekt hen en vraagt naar hen. Ze zijn er niet meer! Ze zijn dood en begraven! In hun plaats ontmoeten we christenen, mensen in wie Christus leeft. Zij gaan door het land, goed doende. Messiaanse taferelen doemen op. Ze kunnen het Job nazeggen:

Ik redde de ellendige, die om hulp riep,
de wees, en hem die geen helper had;
de zegenwens van wie dreigde onder te gaan, kwam op mij;
met gerechtigheid bekleedde ik mij,
en mijn recht bekleedde mij als mijn mantel en hoofddoek;
tot ogen was ik voor de blinde
en tot voeten voor de kreupele;
een vader was ik voor de armen,
en het rechtsgeding van mij onbekenden onderzocht ik;
ik verbrijzelde het gebit van de verkeerde
en rukte de prooi uit zijn tanden.
Men hoort zwijgend naar mijn raad . . .
Mijn rede druppelde op hen neder.
Lachte ik hun toe, zij konden het nauwelijks geloven.
Ik troonde bij de schare als een koning,
als een, die treurenden troost."

(Job 29, 12-17, 21, 22, 24, 25)

• • •

Aan zulke christenen is het werkelijk wel te zien, dat er wat met hen gebeurd is. Zij zijn nieuwe mensen. In de Bijbel staat, dat dit mogelijk is. Daarom moet de oude mens aan het kruis. Dagelijks. Elke morgen moet hij het horen, dat hij vervloekt is in ons leven, en dat hij niets meer te vertellen heeft. Dat moet onze eerste daad zijn als we opstaan; de oude mens weer aan zijn kruis slaan. Ben ik morgenziek? Aan het kruis ermee. Heb ik geen zin, om mijn plicht te doen? Sla de spijkers er in, dat de duivel het hore en op de vlucht sla.

En dan maar gauw op de knieen, voordat we gaan menen, dat we zelf iets kunnen. Nee, inderdaad we kunnen zelf niets, we deugen niet. Op zichzelf is deze erkenning alleen maar negatief, maar niet als we ermee op de knieen vallen. Dan is het ineens een positief belijdenis, van het kind van God, omdat wij dan — zonder twijfel — het menselijk onmogelijke niet meer voor onmogelijk houden. Het menselijk onmogelijke is, dat wij onbekwaam zijn tot enig goed. Het goddelijk mogelijk is: "opdat de mens Gods volmaakt zij, *tot alle goed werk volmaakt toegerust*" (2 Tim. 3:17).

• • •

Als wij met allerlei christelijke organisaties, en een christelijke pers proberen, elkaar te steunen in het streven naar een christelijke levenswandel op allerlei terrein, dan moeten wij voor alles leren, *positieve* christenen te zijn. Hoe we dat kunnen leren? Dat staat in vers 16 van hetzelfde hoofdstuk. Uit de Bijbel. Woord en wandel horen bij elkaar. Leer en leven. Maar de leer is er om het leven. Weest dan niet alleen hoorders, maar ook *daders* des Woords.

Ad. O.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

MARRIED WOMEN IN MODERN SOCIETY

When I was a schoolgirl we all ran out of the home to see the airplane, which was flying over and we talked a whole week about this great event. But nowadays we hear about rockets and space-travelling and what not? We are not surprised to hear that it will soon be possible to reach the moon.

But even now the Christian may still smile when he, after that one of the guided missiles ran "wild", listens to the boasting remark: "We just wanted it to happen this way." For the Christian knows, above all things is God and He directs the history of the world.

Nevertheless, God has entrusted great possibilities to man and we live in an age of great developments. In all this movement, we, women, have to find our place, And this also holds for the married women.

Now the big problem given to us to answer reads as follows: What does all this mean to marriage and more especially to the married women? Which problems do we, married women, face in our modern society and which tasks should we perform?

First of all let us consider the question: What is marriage?

Therefore we turn to the Bible to hear what God says about marriage. God gave to Adam his wife and the Bible states (Gen. 2 : 24): Husband and wife shall be one flesh. In Mark 10 : 6—9 Jesus quotes this text and explains it by saying: "They are no more two, but one flesh."

So I would like to give this definition of marriage: It is the intimate unity between a man and his wife, based upon and functioning in their sexual relationship.

The marriage-unity should be a love-unity. In the Old Testament the Lord often compares his love towards his people with the relationship of marriage. And in Ephesians 5 we read that marriage is a symbol of the unity and love between Christ and His Church. Just like Christ loves His church with a never ending love, so also the love-relationship between husband and wife is intended to last for their life-time.

Our problem therefore is: How can we keep up with this standard for love and marriage in our days?

For after the second world-war it seems to be just about impossible. We hear of high numbers of dinvorce-cases every year. Why? I think people just are lacking love. This is the main reason.

But this again has a deeper source. Even in our days there are still many examples of love among people, but the greater part of mankind is cut off from its spiritual root: faith in the love of God.

Mankind, if it does not seek God any more and does not listen to His Word, is lost. Because of their spiritual need, they don't understand themselves any more, either. Many don't know the answer to the question of the purpose of life any more.

Therefore in their loneliness and distress they turn to themselves. They make sex to their God. From the Bible we know that this repeated itself continually with the Israelites. As soon as they forgot God they turned to Baal, Astrate, the Asjera's, to Thammuz and to Moloch, and in all these heathen religions they found the cult of sex.

Nowadays the Hollywood-culture (or cult) has infected the American people so much that in the years between 1905 and 1940 in America more divorces were granted than in all the other Christian countries together. Rev. R. L. Veenstra expresses himself in his book "Christian Marriage" in this way: "Divorce may well be called America's number one scandal."

In Europe we see the same trend.

Industrialism brought many people from their small communities into the bigger cities. They entered into a strange world, which had much appeal to them. Many lost their tradition, and even their faith.

Before, the husband and his wife lived together and worked together on their small farm, but now — in the industrial city — they live in a crowded area, and they work and live separated most of their time. Many new influences make the confusion even bigger and put a test to love and marriage itself. The outward tradition fails to keep them together. The husband and his wife have to try hard to understand each other and to build a common sphere of interest.

All this holds also, of course, for immigration into a new country. Married couples who do not try hard to build a new Christian home in their new country, will have to pay a high price for their sins of omission.

Some people say that children bind husband and wife together. They sure do; but only to a certain extend. In the U.S.A. there are 500.000, (half a million), children whose parents are divorced.

Some women are too much concentrated on their task as a mother. Some even say that it is only for motherhood that they are married. The Bible teaches that to say this is a sin. Marriage itself is a holy bond which God may bless with children. Love between the husband and his wife has to bind the parents together in the way of sexual attraction. In their relation to their children, their love has to be parental love.

I know a woman who used to be a loving and understanding mother to her children. But she neglected her relationship to her husband too much. When all the children had left the home, she stood suddenly alone with empty hands. During the years of the depression she and her husband stood side by side in order to give the children a good education, but they lost the interest in each other and did not strengthen their marriage-love. This women blamed her son for the fact that he had changed his way of life in order to assimilate to his wife and to build a new tradition. Fortunately this son was sensible and he told his mother that her first task was to live in love with his father, her husband — and she took the advice.

This teaches us also that love is not only a sudden power, that set the heart in flames all at once, taking possession of us as a lasting fire by itself. No, love is like the old-fashioned kerosene-lamp, which needs to be refilled time and again in order to remain burning. The "I do" of the wedding-day needs to be repeated every day in married life. Nothing is as fatal to marriage as dead routine.

I think that in former days many marriages just were continued by way of routine. Divorce was not decent. But if the husband and hins wife just stay together without love, they also live in a constant adultery.

Nowadays, when every thing is done hastily, it is easier to break up. "Our marriage went on the rocks", people say. They free themselves from the oppressing bond. But in fact this is lack of responsibility. People don't understand that to be one flesh does not only mean to have the sexual intercourse together, but that two human beings, two personalities become a new unity.

We see in our days how many young people don't take time to arrive at real adulthood. Before they are mature they have sexual experiences, but they forget that these experiences never can take the place of the life-experience of unity, which marriage has. These sexual experiences of young people are like an apple picked when it still is green and hard and the taste which is left over from eating this apple is bitter.

To have an adult body and to be able to experience the erotic sensation of the intercourse does not make any person mature. No wonder that of the marriages at highschool age the number of divorces is twice as high as of marriages of a later age.

The question for all parents is whether we gave enough education to our children with regard to mature adulthood. To tell them the facts of sexual life is good — though this even is neglected — but it is only part of the education to responsibility.

We, married women have the responsibility and task to illustrate by means of our married life the unity between Christ and His church. We have to take the responsibility for a lasting love for our husband. Love is still faithful.

Many are afraid nowadays of responsibility. They are lost because they don't live any more in a community which decides for them, as it did before. They are lost in the crowd. The are alone in modern society. They are longing for communion, but find only sentimentality. What is called "love" by Hollywood has to solve their problems. But this brings them only deeper down. As long as man in modern society does not accept the unity between personality and sex, he never will be able to live in a true I—you relationship with his partner. To love means to give and to receive in full. Also nowadays we should not believe in ostrich-policy and glorify earlier days, but we should be aware of our task to-day. Who only dreams about love and hugs such exalted ideals that he does not see reality any more, is also on a sinful way.

I know of a married couple, who thought that marriage was only an obligation to sacrifice. This seems to be splendid. But the unity of the two of them was lacking. And they could not always stand on their toes. The sad result was that the husband looked for unlawful sex-relationships. For years he continued his double life, having his sexual relations outside the home, yet playing the role of the loving husband in society. Was it only his fault? Certainly not. His wife was just as less mature as he; both unable to discover the emptyness of their married life. The happiness of marriage requires endeavour, frankness and maturity and all this in subjection to the Word of God. In Ephesians 5 we read: Husbands, love your wives even as Christ loved the church — and also: Wives, submit yourself to your own husbands, as unto the Lord. In obedience to the Word of God husband and wife can pray together and talk together. They can discuss what Jesus Christ means to them and so help each other spiritually.

Each married couple has to form their own tradition, their own pattern. They have to live their own married life.

Finally: we live in a changed and still changing society. We have to be aware of the dangers with which this changing society threatens our marriages. But the essence and the foundation of marriage will always be the same: the unity of these two, that "they are no more twain, but one flesh."

I hope that we as married women will make a real effort for the rich and full marriage-unity with the gracious help of our faithful God.

Mrs. R. Koolstra.

ATTENTIE DAMES:

TOOGDAG

van het Eastern Ontario District van Vrouwen-Verenigingen van de Christian Reformed Churches op

DINSDAG 5 MEI

te houden in de Chr. Ref. Churches te

BROCKVILLE en BOWMANVILLE

Aanvang 10.30.

De morgenvergadering wordt door eigen krachten verzorgd, terwijl het onderwerp van de middagvergadering zal zijn:

Johannes Calvijn

Spreker te Brockville Dr. P. SCHROTENBOER
Spreker te Bowmanville: Dr. L. PRAAMSMA

Dames verzuimt deze dag niet!!!

VERENIGINGSNIEUWS

Trenton League

De Trenton league kwam tezamen voor een avondvergadering in de Townhall van Odessa op 14 April 1959.

Er waren 80 dames van de 7 verenigingen die bij de Trenton league behoren. De "flue" heerst heel erg dus er waren geldige redenen dat er niet meer leden waren.

Dit was de eerste keer dat wij als verkleinde league bij elkaar kwamen. Verleden herfst zijn 6 verenigingen ten Westen van Trenton van ons afgegaan en is de Bowmanville league gevormd.

We hebben een mooie avond gehad. De nieuwe Pres. Mrs. Berghout had de leiding en Mrs. Dijkstra van Trenton had een inleiding gemaakt over: de groei van ons geloofsleven. Zij had dit heel mooi uitgewerkt en haalde heel wat teksten aan uit de bijbel, waaraan wij ons persoonlijk geloof kunnen toetsen. In de bespreking die op dit onderwerp volgde kwam vooral naar voren de vraag over onverhoorde gebeden.

Het gezamenlijk zingen ging fijn met behulp van de Psalter hymnal en de kleine boekjes van de Young calvinist federation. Ons bondslied is natuurlijk ook gezongen.

Al de verenigingen hebben meegeholpen om de avond tot een succes te maken, door voordracht, zang en 8 vrolijke dames was de avond gauw om. Odessa had koffie en eigen gemaakte koekjes en we kregen aan het eind van de avond ook heerlijke sandwiches.

De bus waarin de 26 dames van Trenton gekomen waren stond om 10.30 weer klaar en wij waren 11.30 weer terug in Trenton bij de kerk. Daar stonden de huisvaders klaar om de dames thuis te brengen.

Deze meeting heeft beantwoord aan het doel van de league. We hebben te samen Gods Woord besproken en de band is weer vernieuwd tussen onze verenigingen.

Alleen Gode de eer voor dit grote voorrecht en laten we niet vergeten te bidden voor andere immigranten die hiervan verstoten zijn.

Secr. Trenton league
Mrs. A. Van der Vliet

A New League

In May 1958 delegates of 11 Societies met in Haney, B.C. The purpose of the meeting was to form a league, consisting of all the Societies in this part of B.C. A temporary board was elected which duty it was to prepare a concept-constitution and to organize a rally in the fall. The first rally was held in Oct. 1958 and it was a wonderfull experience for all who attended. Mrs. Moes of Vernon, B.C. spoke to us in the morning and Mrs. P. Bulthuis in the afternoon who was then on furlough with her husband form Nigeria. She also showed us slides. It is our aim to have a missionairy or a topic about Mission at each rally and for the time being we intend to have one speaker in English and one in Dutch. (This should give the ladies a nice chance to take their English speaking friends with them to the rally. Other leagues and districts who have only Dutch speakers on their meetings should take notice of this. G. W.).

In addition to this, districts meetings are held prior to each rally. We have adopted the theme song from the Ontario ladies.

Mrs. J. C. Pittmeadows, B.C.

DE ST. LAWRENCE SEAWAY OPEN

GATEWAY TO THE WORLD

Koppig en sterk hebben machtige ijsbrekers zich dag na dag geworpen op het langzaam dooiende ijs in de St. Lawrence River en op de Grote Meren om een weg te banen "door de zee", voor de ongeduldig wachtende scheepvaartlijnen.

Traag zijn de ijsschotsen afgedreven, ze slonken weg op hun reis naar de Oceaan. Maar in de havens van Montreal, Quebec, Toronto, Detroit, Chicago en andere steden kwam leven en beweging. Kettingen ratelden, hijskranen piepten en stoomfluiten lieten horen dat de vloot ontwaakte.

Dit verhaal is niet nieuw; jaar op jaar komt er een tijd van ontwaken over de scheepvaart op de binnenzeeën van Noord Amerika. Het voorjaar is er en de vuren worden opgestookt in honderden lake-boten om "onder stoom" te komen, terwijl op de kade de bedrijvigheid is hervat met het laden en lossen van tarwe, erts, kolen, hout, pulp en allerlei andere vrachten.

Toch, dit jaar is het anders. Immers, de St. Lawrence Seaway, een droom van twee eeuwen, is werkelijkheid geworden. Overal langs de route van de Seaway, van Montreal tot de Lakehead, is dit jaar het ontwaken vlugger en heviger, daar is een sfeer van opgewondenheid en enthousiasme, een bewustwording van de opening van een geheel nieuw tijdperk.

Het idee van de Seaway is al oud; de eerste ontdekkingsreizigers die aarzelend hun weg zochten op dit continent meenden de vervulling te vinden van de legendarische Noordwestelijke Doortocht. Met hun kleine schepen zeilden ze de St. Lawrence rivier op, voorbij de klippen van Quebec, tot het eiland van Montreal. Toen moesten ze omkeren, want de kokende Lachine stroomversnellingen versperden hun de weg.

Pelshandelaren overwonnen naderhand de Lachine Rapids door ze over land te passeren, maar op hun verdere tocht het land in kwa-

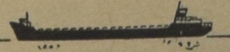

men ze een half dozijn andere stroomversnellingen tegen voordat ze Lake Ontario bereikten. Reeds in 1700 begonnen zij kleine kanaaltjes uit te hakken langs de "rapids". Sindsdien is de St. Lawrence een uitdaging geweest voor vele waterbouwkundigen. Kanalen en sluizen werden gebouwd en verbeterd in een volhardende strijd om de rivier bruikbaar te maken voor een ongehinderde vaart tussen de grote meren en de oceaan.

In moderne vorm en met reusachtige afmetingen is de moderne St. Lawrence Seaway precies hetzelfde. Inplaats van nietige kanaaltjes is nu een stelsel van waterwegen opgebouwd, met zeven grote sluizen, inplaats van de 22 die voorheen het peilverschil tussen de meren en de oceaan overbrugden. Vijf van de nieuwe sluizen liggen op Canadees grondgebied en twee in de Ver. Staten. Deze nieuwe, grote sluizen laten schepen van alle werelddelen toe tot het hart van het Noord Amerikaanse continent en tot in de havens van belangrijke Amerikaanse en Canadese steden. Meer dan 2000 mijl landinwaarts kan men nu de tarwe en het erts halen van de rijke bodem.

De Seaway laat schepen toe met een diepgang van 27 voet, inplaats van zoals voorheen slechts 14. De overige afmetingen van de sluizen geven aan driekwart van alle schepen, die de oceanen doorploegen de gelegenheid, op te klimmen voorbij de Niagara Falls tot aan Duluth toe, 602 voet boven de zeespiegel.

Belangrijker is waarschijnlijk nog, dat de reusachtige "lakers", de vrachtboten, die speciaal voor het vervoer over de meren gebouwd zijn, nu met hun vracht rechtstreeks kunnen afdalen tot Montreal of enige andere haven. De 'laker' is de goedkoopste en nut-

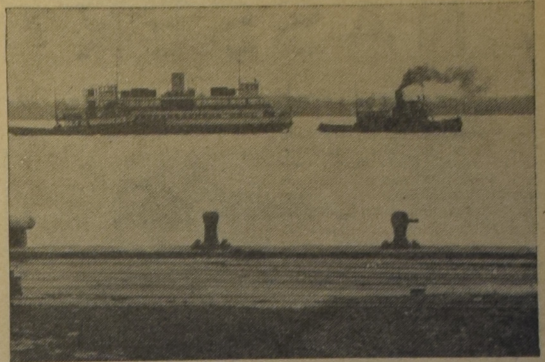
tigste vorm van vervoer ter wereld. Voordat de Seaway geopend werd, zaten deze grote vrachtboten opgesloten in de meren als kurken in een fles. Ze waren gebouwd in steden aan de meren en kwamen de meren nooit uit vanwege hun enorme afmetingen, waarop de sluizen niet berekend waren. Als zij hun vrachten van graan, erts of houtpulp vervoerden, werden ze gedwongen te stoppen bij Prescott, Ont., waar hun lading dan werd overgenomen door de kleinere kanaalboten, waarvan er acht nodig waren om de volle lading van een grote laker weg te slepen.

Dit was een kostbare geschiedenis, het overladen van het ene schip in zovele anderen, maar er was geen andere mogelijkheid, tenzij de sluizen zo groot gemaakt konden worden, dat de lakers er in konden. En dat is nu gebeurd.

OPENING DOOR KONINGIN

Op 26 Juni a.s. hoopt H.M. Koningin Elizabeth II in tegenwoordigheid van President Eisenhower de St. Lawrence Seaway officieel te openen. Daarna zal zij, met haar gemaal Prins Philip, enige tijd in Canada verblijven en bezoeken brengen aan verscheidene provincies van dit dominion.

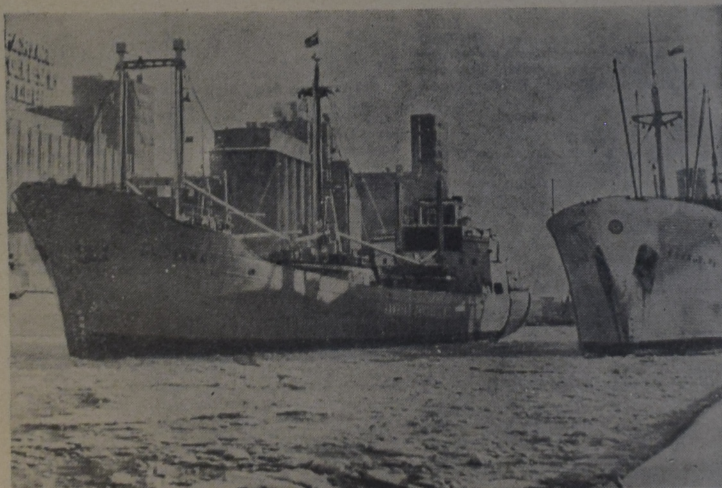
Nu zullen de lakers dus binnenkort gezien kunnen worden in havens, waar ze nooit van tevoren geweest zijn. Ze kunnen hun lading rechtstreeks aan de Oceaanstomers of langs de kust afleveren en op de terugweg ijzererts meenemen van Labrador en Quebec naar Chicago, Hamilton, Toledo en meer dan tien andere steden aan de meren. Bewonderaars van de nieuwe Seaway beweren nu, dat al deze steden, en verscheiden andere, voorbestemd zijn om grote wereldhavens te worden door hun rechtstreekse verbinding met de wereldzeeën.

Elke Canadees, en millioenen Amerikanen, hebben in zekere zin een aandeel in deze enorme onderneming. Als de verwachtingen in vervulling gaan zal de Seaway belangrijk bijdragen tot ons aller welvaart. Goedkoper vervoer zal leiden tot lagere prijzen, althans zo hoopt men.

Er zijn ook problemen. Deze kostbare waterweg zal jaarlijks vier tot vijf maanden gesloten zijn vanwege de vorst. En de tol, die geheven moet worden om de geweldige geinvesteerde kapitalen terug te verdienen, zal nog lange tijd voelbaar zijn op de kosten van het vervoer en dus in de prijzen der producten. Een ander ongelukkig punt is, dat de "canalers", de kleinere boten nu overbodig zijn geworden, hetgeen betekent, dat ongeveer 200 boten naar de roesthoop gebracht kunnen worden, die voorheen aan rond 3000 personen werk verschaften.

Maar de sfeer van verwachtingen en enthousiasme aan de waterkant, het geluid van de klinkhamer op de scheepswerven, waar nieuwe boten gebouwd worden en de belangstelling van scheepvaartdirecties over de hele wereld houden goede beloften in voor het succes van dit wonder van deze tijd.

De scheepvaart op de St. Lawrence River ondervindt elk jaar belangrijke schade doordat de waterwegen enkele maanden lang dichtgevroren zijn. Vorig jaar kwam de winter bijzonder vroeg; schepen die nog niet in het open water waren, hadden een moeilijke strijd tegen het ijs te voeren om nog op tijd aan de greep van de Canadese winter te ontkomen. Hier ziet U twee van de zestien vrachtschepen, die in het Lachine kanaal bij Montreal in het ijs bekneld raakten, de Luciana van de Hamburg—Chicago Lijn en de Ragneborg uit Zweden.

★

De foto rechtsboven aan deze pagina geeft een kijkje op een sleepboot voor de haven van Toronto.

NASSER

The man behind the smile

As a student at Cairo's Al Nahda High School in 1935, seventeen-year-old Gamal Abdel Nasser took the then-classical curriculum for a patriotic young Egyptian — reading, writing, and rioting against the British.

Once during his senior year he was expelled, much to his father's wrath, and went to live in the house of a sympathetic uncle. Here he began to write an historical novel.

Early biographies always gave Beni Mor as Gamal's birthplace, although it now appears he was born in Alexandria, juist after his dad got a post-office there. But he regards Beni Mor as his village, and there today, of some 4,000 villagers, more than 200 are Nasser's relatives, members of the Khalil clan.

Uncle Khalil and other members of the Nasser clan told the story of Gamal's boyhood days. He was the eldest of four brothers, his mother's favorite, and it was she who insisted he be sent, when he was eight, to a good school in Cairo.

Each day, fascinated by the wonders of the great city, the son wrote his mother a letter. He never received answers. His father wrote back that she was busy.

It was only when he returned home at the end of the term that Gamal discovered his mother had died, soon after he left for Cairo.

☆

This shock of his mother's death left brooding memories that carried through his teens. Even at the military academy his nickname was "The Sombre Cadet".

In high school in Cairo, although a bright and eager student, Gamal threw himself spiritually and physically into the nationalist tumult of the mid-1930s-riots, strikes, burning streetcars. His father, a Civil servant, frowned on these activities.

In one street brawl Gamal received a blast of bird shot in the forehead, was expelled from school and fled to the house of his Uncle Khalil, who now held a minor political job in Cairo.

Gamal got back into high school just in time for graduation. He studied law at Cairo University for a course. Under the Anglo-Egyptian Treaty of 1936, there were now openings at the military academy for young men of Nasser's class.

Egyptian nationalism was already his real vocation, as student and as army officer. Nasser and the young officers of his frustrated generation convinced themselves that if only the British could be sent packing, Egypt would bloom like a rose.

For ten long years this idea animated the revolution that finally broke in July, 1952, when Lieutenant-Colonel Nasser was the brain, organizer, and inspirer of the overthrow of King Farouk.

☆

Four years later, the Suez crisis brought Nasser front on the world stage. Had Nasser failed in his gamble, then was it for him a lost cause, in Egypt and elsewhere. But the Arabs believe in miracles, and lo! here was a miracle.

The accursed Israelis were thwarted, the Anglo-French twin aggressors stopped in their tracks, the Americans summoned to outflank their friends, and the Soviets called in to trump the Americans. All this and the Suez Canal too.

Nasser's grand play has been to transform himself from a small-time Egyptian nationalist into a Pan-Arab super-nationalist, the saviour of the Arab world. Economists and other hardheaded people feel this is just too slick and demagogic a way to evade the social problems in the Valley of the Nile.

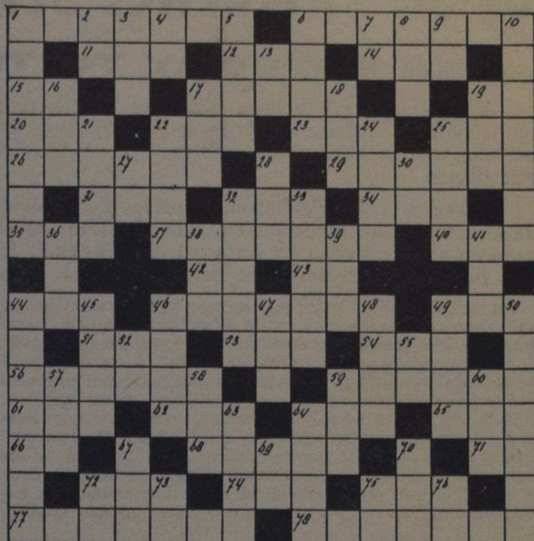
Many predict he will go bankrupt or be caught up in a social explosion, probably before 1960.

Gamal is handsome, healthy, vigorous, with the flashing smile and teeth of a movie star. Most of this audience are ugly and lethargic, their bodies distorted by disease, their teeth in need of dentistry. Nasser is nattily dressed; they are in rags.

What they can never be, he already is, the man who can topple British Prime Ministers, revile Americans as "greedy imperialists", consort with Khrushchev. It's heady stuff, for rag-heads.

James P. O'Donnell.

ONZE NIEUWE PUZZLE

Horizontaal: 1 rivier in België; 6 shrimp; 11 loose; 12 meisjesnaam; 14 race; 15 water in Friesland; 17 vogel; 19 lengtemaat; 20 jongensnaam; 22 run; 23 leaky; 25 watering; 26 jongensnaam; 29 plaats in Limburg; 31 geheel de uwe (Fr.); 32 cap; 34 duits lidwoord; 35 rivier (Spaans); 37 evenwichtig; 40 drukte, lawaai (Eng.); 42 stofmaat; 43 bouwkundig ingenieur (afk.); 44 meisjesnaam; 46 aanwezig; 49 ter attentie van (afk.); 51 meisjesnaam; 53 insect; 54 groet; 56 soort zang; 59 slender; 61 tired; 62 hert; 64 fun; 65 narrow; 66 's morgens (Eng. afk.); 68 tender; 71 egg; 72 moth; 74 no; 75 chicken; 77 stirring; 78 in het oog vallend.

Verticaal: 1 eagle; 2 welwillende lezer (Lat. afk.); 3 praise; 4 verlaagde toon; 5 to honor; 6 yellow; 7 onder het nodige voorbehoud (Lat. afk.); 8 drinkgerei; 9 ashes; 10 muziekterm; 13 titel; 16 one; 17 one; 18 been (Eng.); 19 with; 21 jongensnaam; 22 rock; 24 throat; 25 meisjesnaam; 27 onder anderen (afk.); 28 stremsel; 30 chinese maat; 32 schildergerei; 33 rivier in Italië; 36 zijrivier van de Donau; 38 voorzetsel; 39 duits lidwoord; 41 soon; 44 plaats in Nederland; 45 titel; 46 pair; 47 zangnoot; 48 language; 49 hoofd (Fr.); 50 keukengerei; 52 after; 55 titel; 57 uncle; 58 europeaan; 59 rag; 60 one; 63 duck; 64 loam; 67 onvruchtbaar; 69 the; 70 klein baardje; 72 pers. voornaamw.; 73 at; 75 vreemde munt; 76 dad.

Spelling-mistake

A rich uncle wrote a letter to his nephew:

"Dear John," he wrote, "I send you the $10 which you requested. But I want to point you at a mistake you made. You had written the ten with two zero's."

ANKE

door

FOKA VAN LOON

(31)

KORTE INHOUD: Anke, de vrolijke dochter van de Noord Hollandse dorpssmid Van Dalen logeerde na het behalen van haar Mulo-diploma een poosje bij haar grootouders op een kwekerij, maar ze heeft zojuist bericht gekregen dat haar Moeder ziek is en dat ze thuis moet komen om het huiswerk over te nemen. Als vanzelfsprekend gehoorzaamt Anke en ze ontmoet op de terugreis Harry Millenaar, die direct in stilte verliefd raakt op haar. Hij komt haar al gauw opzoeken als hij verneemt dat haar moeder en zijn moeder jeugdvriendinnen zijn geweest. Van zijn bezoek geniet vooral Anke's moeder en Anke's jongere zusje Meikie . . .

Haar wangen zijn rozig en haar ogen karbonkels gelijk, alles van de ijspret. Het kind is zich zelf daarvan ten enenmale onbewust. Ze geniet alleen maar van de prettige sfeer om haar heen. Wanneer ze kon spinnen, net als haar poes, dan zou ze 't niet nalaten.

In moeders ogen ligt een ongewone levendige glans. De kwijnende uitdrukking op haar gezicht is vervangen door een vriendelijke opgeruimdheid. Ze lacht als een jong meisje bij Harry's beschrijving van zijn moeder: "Rolrond en lief!"

"Ja, je moeder is puur groeid, hè? Dat zei Anke al."

Anke schikt de cakes op een schaaltje en gnuift daarbij om 't verbijsterd gezicht van Meikie. Ze raadt, dat deze er haar hoofd mee pijnigt wat ter wereld er aan de hand mag zijn. Ze knipoogt, als ze haar zusje presenteert. Meikie vraagt door middel van mondstanden: "Wie is er jarig?"

"Hij!" Anke gebaart naar Harry. Deze verstaat uitnemend de kunst zijn aandacht te verdelen. Terwijl hij bescheid geeft op moeders vele vragen en een gesprek met vader gaande houdt over de slapte in 't bedrijf en de buitenlandse politiek, slaat hij toch al Anke's bewegingen gade. Ook het gebarenspel der beide meisjes is hem niet ontgaan.

Meikie is, vóór Anke 't kan verhoeden, opgesprongen, steekt het bezoek de hand toe en zegt: "Gefeliciteerd, hoor!" Allen, de pseudo-jarige incluis, staan perplex.

"Je bent een paar weken te laat met je gelukwensen," lacht Harry, als hij van zijn verbazing is bekomen. "No, Meikie," plaagt van Dalen, "ik docht al, heb dat meidje van mij nou het tweede gezicht?"

Zijn vrouw ergert zich. "Wat mag die jongen wel denken? Onfatsoenlijk is het!" Ze speurt naar het gelaat van Anke, waarop zowel spijt als vermaak ligt te lezen. "Die is de oorzaak!" weet ze nu. Ze neemt zich voor, zodra de gast vertrokken is, haar oudste dochter eens duchtig de les te lezen, over dingen, die geen pas geven. Maar Meikie is niet van plan voor spot te staan. Ze ontmaskerd de schuldige dadelijk: "Jij zei het toch?" Verontwaardigd blikt ze naar Anke. Deze lacht witjes en geeft geen nadere uitleg, ze besteedt al haar aandacht aan de thee. Ze kan toch moeilijk zeggen, dat ze de draak stak met moeders buitengewone traktatie.

Harry wil 't gesprek weer in goede banen leiden en informeert of de smid misschien nog een kleine order voor hem heeft. "'t Kon zijn, nietwaar?"

Van Dalen kucht en humt een paar maal bedenkelijk en antwoordt dan, hoewel klaarblijkelijk ongaarne: "Me dunkt, ik moest deze keer "nee" zeggen!" Maar daar komt Moeder tegen op! 't Is toch veuls te bot, zo'n jongen de eerste keer dadelijk al voor 't hoofd te stoten? "Hoor es, vader, je heb 't er niet zo lang leden nog over had, dat je wat meer van alles in voorraad hebbe moest."

"Ja, vrouw, ja," de smid krabt zich met een benauwd gezicht achter 't oor en maakt een beweging van geld tellen: "De centen, zie je, de centen!" Voor dat argument moet zijn vrouw zwichten, maar toch, 't zint haar niet: "Niks is zo'n beetje!" weerstreeft ze nog eens. "De borst heb er helegaar de reis voor maakt!"

Harry stelt haar gerust. 't Is allerminst een strop voor hem geweest, dat tochtje naar hier. Bij een ijzerhandel in een naburig plaatsje kreeg hij een flinke bestelling, maar geen thee. Dat laatste heeft hij hier overvloedig genoten, dus alles is prachtig in orde.

"Wel ja!" glundert van Dalen. "Zo tegen 't voorjaar kom je maar es weer an. Dan heb ik van de bouwers nog al es veel vraag naar een nieuwe ploeg of zo, dan betrek ik die van jou, spreke we af!"

Harry, danig in zijn schik over de vlotte kennismaking met Anke's ouders, vindt alles goed.

"Zeker, hij wil graag terug komen van 't voorjaar, of als 't toevallig mocht gebeuren, dat hij hier deze winter weer passeert, dan wipt hij weer eens naar binnen, als 't mag."

De smid en zijn vrouw betuigen hem om strijd, dat hij hun welkom zal zijn.

"Je benne me zo eigen, krek of ik je al jaren kend heb," openbaart vrouw van Dalen bij 't afscheid. "'t Komt zeker, dat je moeder en ik altijd zo veel van elkaar hielden."

Harry stelt in stilte vast, dat Anke's moeder hem hard is meegevallen, ze lijkt helemaal niet ongelukkig, een beetje zwak, dat wel. Hij weet niet, dat hij haar van een kant heeft gezien, die zelfs haar huisgenoten niet van haar kenden. Anke's hand houdt hij langer in de zijne dan nodig is: "Rijd je niet mee op de motor?" inviteert hij haar voor de grap. "Je hebt immers nog een stuk van je vacantie te goed?"

Het meisje neemt de allures aan, alsof ze haar schortje subiet voor weg zal doen. "Dat kan ik toch meest niet afslaan, moeder!" meent ze.

Vrouw van Dalen neemt haar in ernst: "Ik kan je nu niet missen en 't zou ook veels te koud zijn, achter op dat ding, maar een åre keer mag je gerust es mee naar de oude lui, je bent toen zo hals over kop naar huis raakt."

Meikie pruilt: "En dan mag ik zeker weer thuis blijve? Niks hoor! Dit keer is het mijn beurt op de motor! Dat gaat juist zo lekker." Ze zegt het, alsof ze er ervaring van had. Allen lachen. Om het leuke kind een plezier te doen, stelt Harry ook haar een tochtje in 't vooruitzicht. "Doen hoor!" baast ze, terwijl ze hem bij één knoop van zijn jas pakt.

Even later tuft hij weg, niet helemaal zo voldaan, als hij hoopte. Hij bekent zichzelf eerlijk, dat Anke al heel weinig notitie van hem nam. Haar ouders, ja, die waren vriendelijk genoeg. Met haar zelf heeft hij echter maar weinig woorden gewisseld. Uit heel haar houding heeft hij kunnen distelleren, dat hij tot nog toe geen plaats inneemt in haar gedachtenwereld, ook deed ze niet de minste poging zijn aandacht te trekken. "Een flirt is ze in geen geval," stelt hij vast. En toch — misschien dáárom juist is ze zo bekoorlijk. Harry's hart wordt warm, als hij er aan denkt, dat hij dat ongerepte kind met haar natuurlijke charme voor zich zou kunnen winnen.

Tot nog toe heeft hij zich weinig met de andere sekse ingelaten. Alleen — een paar jaar geleden heeft hij zich voor een korte tijd ingebeeld, dat hij verliefd was. Dit bleek echter een ijdele waan, de aspiraties van het meisje en hemzelf waren van zo verschillende aard, dat er al heel gauw een botsing kwam. Zij gaf hem zijn congé en 't speet hem niet. Ook liet deze geschiedenis geen litteken na. Wel is hij de ervaring rijker geworden, dat de weg naar 't hart van de vrouw een onnaspeurlijke is. Toen heeft hij zich voorgenomen te wachten, tot de liefde als een alles overweldigende stroom zó sterk, over hem komen zou. Dat ogenblik is er nu. Het beeld van Anke staat sinds die eerste ontmoeting met scherpe lijnen in zijn ziel gegrift. Hij heeft echter niet de zekerheid, dat zij ooit de zijne zal worden. Maar hij hoopt het, en 't is de hoop die een mens illusies leert maken, en 't geloof in de waarde van het leven doet behouden.

Daarom zit Harry diezelfde avond in de huiskamer bij zijn moeder, en vertelt haar het avontuur van hedenmiddag. Zijn stem klinkt dromerig, alsof hij een mooi sprookje verhaalde. In zijn ogen ligt vreugde om de herinnering en de verwachting, dat de toekomst een wondere schat voor hem heeft vergaard.

Juffrouw Millenaar leest in die ogen, als in een opengeslagen boek. Haar jongen heeft geen geheimen voor haar. Sinds zijn vaders dood is hij meer dan ooit haar steun geweest, maar wat haar 't meest verblijdt, is, dat zij zo helemaal zijn vertrouwde mag zijn.

Ze kent haar jongen zó goed, ze voelt aan dat 't korte verblijf in 't smidshuis een bijzondere betekenis voor hem had, hoewel ze niet dadelijk vermoedt, waarom. Tot — hij Anke's naam noemt. Hij vertelt hoe ze haar zusje er in liet lopen, door haar wijs te maken, dat hij jarig was. Zijn tedere toon kleurt het kleine voorval tot een lief toneeltje. Hierdoor krijgt het wijze moedertje meer licht en ze vraagt zo onnozel mogelijk: "Wie vond je 't aardigste van de twee, de jongste of de oudste?"

(Wordt vervolgd.)

VOORJAARSSCHOONMAAK

> *"Any man who has lived through spring cleaning knows why hurricanes are given feminine names."*
> *(The Sat. Evening Post)*

Toen de laatste restjes sneeuw verdwenen waren en de eerste tulpenpuntjes zich moedig boven de grond waagden, kreeg ik het: de schoonmaakbevlieging, bedoel ik.

Op een ochtend toen de zon de kamer in een goud-gele glans zette en het vertrek tot in de donkerste hoekjes verlichtte, bleef ik eensklaps verbijsterd staan. Waren mijn gordijnen nu werkelijk zo zwart? Speurend liet ik mijn blik verder door de kamer glijden. Sinds waneer zat dat spinneweb daar tegen het plafond? En dan dat vloerkleed! Dat was ook hard aan een amoniakbeurt en een klopsymfonie toe . . .

Ik bedacht me een halve minuut. Toen stond mijn besluit vast: Aan de schoonmaak!

Nu zijn er natuurlijk mensen die een schoonmaak zorgvuldig voorbereiden. In de uitverkoop van januari slaan ze vast wit kastpapier en een nieuwe werkborstel in. In februari krijgen de kasten een beurt en een maand later volgen de slaapkamers. Zo geleidelijk aan komt het hele huis onder de "bezem" en eind juni wordt tenslotte de laatste hand aan het basement gelegd, waarmee dan de "voorjaarsschoonmaak" voltooid is. Bij mij echter komt de schoonmaakbevlieging op als een onweersbui en de duur ervan is even kortstondig. Op stel en sprong moet dan het hele huis in een razend tempo

worden schoon gemaakt. Plotseling kan ik dan geen dag meer wachten.

Zo ook deze keer.

Ik wilde in veertien dagen alles klaar hebben, want uit ervaring wist ik maar al te goed dat mijn schoonmaakijver na de tiende dag aardig aan het tanen is. Het was dus zaak mijn bevlieging voor de volle 100 procent uit te buiten.

Voor dag en dauw stond ik dan ook op; porde energiek mijn tegenstribbelende man uit bed, stuurde de kinderen een kwartier te vroeg naar school en toog aan het werk.

De hele dag liep ik er bij als een toetang: verwarde piekharen, een vuil, "bewinkelhaakte" schort, (ik zie geen kans tijdens een schoonm akaanval een schort langer dan twee uur schoon en droog te houden), afgetrapte schoenen, geschramde benen en onveranderlijk een bezeerde vinger, waarvan ik het verbandje om de haverklap verloor.

Tegen zes uur trok ik me terug in de keuken en flansde in een ommezientje een maaltijd in elkaar. Opmerkingen van mijn man en kinderen als "niet half gaar" en "zand in de spinazie", legde ik onverstoorbaar naast me neer met een beroep op arme kindertjes die dolblij met dit eten zouden zijn.

De bewegingsvrijheid van mijn gezin werd naarmate de schoonmaak vorderde, steeds meer door mij beknot. Met argusogen bespiedde ik iedereen die een "net schone" kamer binnenging en sommige vertrekken werden helemaal tot nader datum taboe verklaard.

Mijn man accepteert mijn schoonmaakwaanzin altijd met een zekere gelatenheid, en zoekt zijn heil zoveel mogelijk elders. Als de schoonmaak later dan ook helemaal klaar is, is hij zo in zijn sas, dat hij mij — als de kroon op het werk — met een mooie bos bloemen verrast.

Maar voorlopig was het zover nog niet. Ik boende, schrobde en ploeterde dat het een lieve lust was. 's Nachts droomde ik van omvallende emmers sop, uitgebeten vloerkleden en torenhoge, wiebelende ladders, waarop ik tot halverwege geklommen was en nu niet meer voor- of achteruit durfde!

Het speet me dan ook niets toen ik eindelijk aan het basement toe was.

Nu is ons basement iets om wanhopig onder te worden. Mijn dierbare wederhelft bewaart n.l. àlles, met het gevolg dat het basement precies een uitdragers winkel is, volgestouwd met rommel, die nergens meer toe dient, maar toch persé bewaard moet blijven. Dit is doorlopend een doorn in mijn oog.

Ik ben precies van het tegenovergestelde slag: Gooi weg wat je niet meer gebruiken kunt!

Nu wil ik dadelijk toegeven, dat ook daaraan schaduwkanten kunnen zitten, wat me van de winter weer eens bleek. Ik raakte van mijn nieuwe, dure glacé handschoenen de linker kwijt. Na vruchteloos stad en land afgezocht te hebben, gooide ik de rechter maar in de kachel, daar ik het nut er niet van in zag om voortaan alleen rechts gehandschoend het leven door te gaan. Helaas . . . Een paar dagen daarna kwam mijn man opgetogen met de linker aanzetten! Hij lag tussen de zitting in de auto geklemd.

Kijk, zoiets zou mijn man nu nooit kunnen overkomen.

Zijn "bewaar-systeem" vind ik echter nog onbruikbaarder. Toen ik de chaos in het basement overzag, zonk me de moed in de schoenen. Er leek geen beginnen aan: Pakken oude tijdschriften en kranten, lege dozen en potten, een bataljon half-volle verfblikken, kisten met spijkers, schroeven, motoronderdelen en ijzerdraad; resten behang, schilderijen zonder lijst, hamers zonder steel enz enz.

Wat te doen? Elk jaar scheen er meer bij te komen. Mijn besluit stond vast: Zoveel mogelijk weggooien! Het schoot me te binnen dat 's middags de vuilnisman zou komen. Mooier kon het al niet. Mijn man zou er niets van merken, want hij had zelf geen idee hoeveel rommel er stond.

En toen begon ik. Weg met die kapotte lijsten, verdroogde verf, verroeste spijkers, en onbruikbaar gereedschap . . .

De stapel groeide gestadig en toen de vuilnisman later kwam had hij er een flinke sjouw aan. Maar het basement was heerlijk opgeruimd.

Ik spoelde net voor de laatste keer de dweil uit, toen mijn man thuis kwam. Trots als een pauw over mijn werk, riep ik hem argeloos naar beneden om hem het schone basement te laten bewonderen.

Achteraf realiseerde ik me hoe enorm dom dat van me was . . .

Gehoorzaam daalde mijn man de trap af en keek rond. "Keurig gedaan!", prees hij. "Je hebt eer van je werk vrouw!" Toen liep hij plotseling naar zijn werktafel toe en vroeg: "Zeg, waar heb je die bussen verf en vernis gelaten?"

"O", antwoordde ik luchthartig, "weggegooid. Al dat spul was verdroogd. Daar had je toch niets meer aan!"

Mijn man zei een woord, dat onze kinderen volstrekt niet mogen zeggen. "En waar is die kist met spijkers?", vroeg hij verder. Er klonk dreiging in zijn stem. "Ook weg", zei ik wat benepen. "Al die spijkers waren verroest of krom . ."

Driftig deed mijn man de ronde. Toen sprong hij met twee stappen de trap op. "Waar ga je heen?", vroeg ik ontdaan.

"Die rommel uit de vuilnisbak halen natuurlijk", schreeuwde hij terug.

"Dat kan niet meer, de vuilnisman heeft alles al meegenomen", gilde ik hem met de moed der wanhoop achterna.

"Jouw grote . . . ". Het laatste woord verstond ik niet, want de deur van het basement sloeg met een klap dicht.

Triest zeeg ik op een wankele stoel neer.

Ik wist het: Deze schoonmaak geen bloemen voor de huisvrouw . .

Ineke

INGEZONDEN:

BRIEVEN SCHRIJVEN

Enkele dagen geleden zag ik een plaatje in een krant dat me aan het denken en tenslotte aan het schrijven zette. Het was een tekening van een moeder in een kamer, een gewone alledaagse woonkamer. Op de vloer zat een jongen gehurkt met een proppenschieter, een meisje van ongeveer 6 was aan het kleuren in een kleurenboek, een andere peuter van drie zat in een highchair plaatjes te kijken en de jongste spruit stond in de kinderbox te huilen.

Tot zover, zult U zeggen, lijkt dit erg alledaags en normaal en niet bepaald een reden iemand te inspireren achter de schrijfmachine plaats te nemen. Dat komt echter nog, want wat deed de moeder op dit plaatje? De moeder zat op een krukje zeer ijverig te schrijven en dat was het juist wat mij inspireerde ook te gaan schrijven. Wat dit moedertje van vier kinderen schreef, doet weinig ter zake. Een feit was dat ze zeer ingespannen en aandachtig bezig was, zonder zich af te laten leiden door de haar omringende kinderen. "Als dat mogelijk is," dacht ik bij me zelf, "dan kan ik het ook." Het ging echter niet zo gemakkelijk als het wel leek en daarom zei ik tegen mijn vrouw: "Zeg me eens waarover ik zal schrijven en prompt zei ze: "**Schrijf** jij maar eens wat over **schrijven** en dan in 't bijzonder over "brieven schrijven naar onze familie in het "oude land", want daar ben je zo sterk in". Nu moet U weten dat er niets, of bijna niets is dat mijn immigrantenbestaan meer verdonkert dan het brievenschrijven en het wekelijks terugkerende . . . . winkelen. Mijn vrouw heeft nml. de zeer loffelijke gewoonte regelmatig en wel elke week, naar haar familie in Nederland te schrijven. Zij heeft gepresteerd gedurende haar vijfjarig verblijf in Canada 257 brieven over de Oceaan te krijgen. Zij weet dit omdat de brieven aan de andere zijde netjes worden genummerd en gebundeld en zo nu en dan wordt dit nummer vermeld in de brieven die ze terugkrijgt vanuit Nederland.

Hoewel ik vaak lach om de drukte van haar correspondentie, het getal 257 moet namelijk nog met meerdere tientallen worden verhoogd. daar 257 slechts betrekking heeft op haar directe familie, en er nog een tamelijk uitgebreide familie- en kennissenkring is die ook onregelmatig van haar schrijfkunst genieten, hoewel ik er dus vaak om lach wil ik deze keer haar toch eens ten voorbeeld stellen aan vele van onze mede-immigranten. Vooral ten voorbeeld van die immigranten, getrouwd maar in nog meerdere mate de ongetrouwden, toch regelmatig te schrijven aan hun ouders. Maar al te vaak hoort men: "Schrijven, wel dat kan ik niet; daar heb ik geen tijd voor; ik heb nooit wat nieuws te schrijven; geen bericht is goed bericht" en meer van dergelijke uitvluchten.

Zelf heb ik me ook wel achter een van die uitvluchten verscholen, maar beseffen we wel wat een brief, zelfs een kort briefje, betekent voor hen die ons liefhebben en in Nederland wonen? Dat begin ik langzamerhand meer en meer te beseffen nu eigen kinderen groter worden en er wel eens kans bestaat dat een of meer van hen naar een vergelegen land zouden moeten vertrekken. Onze ouders hadden en HEBBEN ons lief met al de vezels van hun bestaan; dat is niet opgehouden toen wij de kust van Nederland achter ons lieten. Integendeel, zo mogelijk is die liefde nog intenser geworden. Is het niet altijd zo dat men datgene wat men missen moet, als het meest geliefde beschouwt? Zo is het ook onze ouders vergaan. En daarom wil ik U, getrouwd en ongetrouwd, die nog ouders in Nederland hebt, mijn in dezen onovertreffelijke vrouw ten voorbeeld stellen en U met de meeste drang toeroepen: Schrijft Uw ouders toch regelmatig. Het is slechts een betrekkelijk klein liefdebetoon jegens hen en een opvolgen van het vijfde gebod: Eert Uw vader en Uw moeder, opdat het u welga in het land (in Canada) dat U de Here, Uw God U geeft. Daarom, mede-immigranten: schrijf, bovenal uit gehoorzaamheid en liefde jegens Uw liefhebbende ouders.

Mede-schrijver.

CANADA en de VER. STATEN

WEDERZIJDS BEGRIP EN HANDEL

Ondanks vele voorbeelden van moeilijke verhoudingen gedurende de laatste anderhalve eeuw, komen Canada en de Verenigde Staten dichter bij elkaar, zowel op economisch als intellectueel gebied, dan welke andere twee belangrijke naties ter wereld ook.

Deze twee landen, zo verklaart in een maandverslag de Royal Bank of Canada, nemen daadwerkelijk deel aan wereldgebeurtenissen; zij hebben 13 procent van deze wereld onder hun hoede en vormen het vaderland van 7 procent van de wereldbevolking.

Hier volgen enige vergelijkende cijfers op drieërlei gebied:

	CANADA	VERENIGDE STATEN
Oppervlakte in vierkante mijlen	3.695.189	3.022.387
Bevolking	17.285.000	173.000.000
Nationaal inkomen (1956)	$23.049.000.000	$343.600.000.000

Het inkomen per hoofd bedraagt $1.433 in Canada en $2.043 in de Verenigde Staten maar deze ongelijkheid betekent niet dat de Canadezen behoeftige buren zijn. Hun levensstandaard verschilt niet aanmerkelijk van die van de andere kant van de grens.

Sommige mensen gaan zover dat zij denken dat de Canadezen precies zo zijn als de Amerikanen, behalve dan dat zij niet zo verstandig waren om zich verder naar het Zuiden te vestigen waar het niet zo koud is, en dat hun bevolking zich langs de grens groepeert omdat de Canadezen zo dicht mogelijk bij de Verenigde Staten willen zijn.

Het is een feit dat de helft van de Canadezen binnen 100 mijl van de grens woont, en 90% binnen de 250 mijl; maar het is evenzeer een feit dat meer dan de helft van de bevolking van de Verenigde Staten binnen 250 mijl van dezelfde grens woont.

Dit feit is eenvoudig te verklaren: in vroeger dagen waren er geen wegen of spoorwegen, en de pioniers zagen zich genoodzaakt op het water te reizen. Nederzettingen verrezen naast de rivieren en naast de meren die zij verbonden, en vele van die waterwegen liggen langs wat nu de grens is.

Eens waren deze twee volkeren vijanden, nu zijn zij echter vrienden. Deze overgang voltrok zich niet omdat zij hoge en duistere gedachten koesterden omtrent de broederschap der mensen, maar omdat zij in de ongemakkelijke school der praktijk leerden dat het zakelijk bezien verstandiger is om vriendschappelijk met elkaar om te gaan en dat het gewoon gezond verstand is om goede buren te zijn.

Hoe de twee naties harmonisch samenwerken, zelfs in beslissende moeilijke kwesties, wordt aangetoond door het feit dat zij de principes van consultatie en arbitrage in vrijwel alle zaken doorvoeren. De langdurige gewoonte van vredelievende oplossing heeft de vriendschap verstevigd op een basis van realisme dat zowel praktisch als idealistisch bleek te zijn.

Het geheim van deze voordurende vriendschap schijnt voor een deel hierin te liggen dat de beide landen niet wachten tot onverenigbare opvattingen aan de grens in strijd komen. Zij pakken de zaak vroegtijdig aan en gebruiken hun gezond verstand.

Geographische ligging en de druk der omstandigheden hebben beide ertoe geleid dat zakelijk Canada en de Verenigde Staten nauw vervlochten zijn. De ongewone gelijkheid van economie in de twee landen heeft veroorzaakt dat zakenlieden en kapitalisten aangetrokken werden door de mogelijkheden aan de andere zijde van de grens.

Canadezen zijn zich natuurlijk meer de amerikaanse investeringen in Canada bewust dan de Amerikanen zich de canadese investeringen in de V.S. realiseren, hoewel per capita de investeringen van Canadezen in de V.S. bijna twee maal zo groot zijn als die uit de Verenigde Staten in Canada.

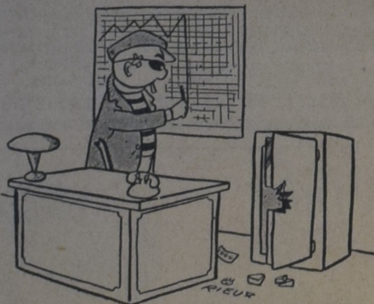
Deze twee landen zijn elkaars voornaamste afnemers, met een totaal handelsvolume welk dat van enig ander tweetal landen overtreft.

Hoe belangrijk deze wederzijdse uitwisseling van goederen kan worden, blijkt uit een vergelijking van de jaren 1939 en 1957. In het jaar dat de oorlog uitbrak kocht Canada amerikaanse goederen ter waarde van $497 millioen; in 1957 bedroegen haar aankopen in de V.S. $4.003 millioen. In 1939 bedroegen amerikaanse aankopen in Canada $380 millioen, tegen $2.943 millioen in 1957.

Twee Keer Lachen

Van tijd tot tijd verschijnt in deze rubriek een tekening, die zonder verdere uitleg U aan het lachen moet brengen. Het is de bedoeling, dat U, nadat U uitgelachen bent, in enkele woorden, dus zo kort mogelijk, een passend onderschrift onder het plaatje schrijft, het geheel uitknipt en aan ons toezendt. Het door ons meest gewaardeerde onderschrift wordt bekroond met plaatsing in ons blad en een boek als prijs voor de inzender(ster).

De vorige keer plaatsten we onderstaand plaatje, waarop verschillende inzendingen binnenkwamen. Het beste vonden we de slagzin die we er onder afdrukken:

The finishing touch

Ingezonden door Mr. I. Parlevliet en ook door Mr. John VanderEnde.

★

En hier volgt dan meteen de nieuwe uitnodiging om te lachen en te laten lachen:

____

____

Inzender: ____________________

____

KERKNIEUWS UIT HONGARIJE

HONGARIJE. - Zowel de vertegenwoordigers van de Gereformeerde en Lutherse Kerken in Hongarije als de Senaat van de Theologische Academie van Budapest, hebben een telegram van deelneming gezonden aan dr. Niemöller, vanwege het feit, dat de Minister van Oorlog van de Bondsrepubliek tegen hem een strafvervolging heeft geopend. In de verklaring, die door de vertegenwoordigers van de Hongaarsche Kerken Bisschop Bereczky en Bisschop Vető werd uitgegeven, wordt o.m. gezegd: In de aanklacht tegen Niemöller zien wij een teken, dat het Duitse militarisme alle nuchtere krachten wil onderdrukken, die in het belang van Duitsland en van alle volken, Europa en de wereld voor het fascisme en een nieuwe oorlog bewaren willen.

HONGARIJE. - Volgens een artikel in het weekblad "Evangelikus Elet" is het testament van de hervormer Maarten Luther op de volgende wijze in het bezit van de Lutherse Kerk van Hongarije gekomen: Het testament bevond zich in het bezit van de Duitse familie Carpow, de mannelijke linie van dit geslacht stierf in 1803 uit en de nalatenschap werd verkocht. Het testament van Luther, dat zich in de nalatenschap bevond, werd voor 40 goudstukken gekocht door een rooms-katholieke verzamelaar Miklos Jankovich, die het in 1815 aan het archief van de Evangelisch Lutherse Kerk van Hongarije schonk.

Het oud verlangen

BAHRAIN. - Deense archeologen, werkzaam in het Britse protectoraat Bahrain menen, naar Christianity Today weet mee te delen, de plaats van de hof van Eden gevonden te hebben.

Op 16 April 1959 nam de Here tot Zich onze geliefde Man, Vader en Grootvader

CLARENCE VANDER HEIDE,

in de leeftijd van bijna 64 jaar.

Dat hij bij Jezus is, is onze enige troost.

Namens zijn vrouw en kinderen:
Mrs. Alice Vander Heide, geb. Hietkamp, 547 Alder Street East, Dunnville, Ont.
Mr. & Mrs. Onne De Vries, Nederland.
Mr. & Mrs. Libbe Meyer, Nederland.
Mr. & Mrs. Benny Vander Heide, Burlington.
Mr. & Mrs. Lloyd Vander Heide, Grand Rapids, Mich.
Mr. & Mrs. Wm. Vander Heide, Dunnville.
Mr. & Mrs. Wm. Grechuik, Waterloo.
Mr. & Mrs. Aldon Vander Heide, Dunnville.
en 14 kleinkinderen.

Heden, Maandag 20 April 1959, nam de Here, na een kortstondige ziekte tot Zich, onze geliefde Man, Vader en Grootvader

JENTJE VISSER,

in de ouderdom van bijna 59 jaar.

Zijn getuigenis was dat hij naar Jezus ging.

Ekke Visser—Vellinga.
Matt Visser.
Winnie Visser—Visser.
Edith Pama—Visser.
Jake Pama.
Hank Visser.
Elly Visser—Joosse.
Andy Visser.
en kleinkinderen.
Sarnia, Ont.

WEST-TORONTO Christian School needs

A TEACHER

for intermediate grade in a three rooms school. Beginning September 1959. Apply to: Mr. S. Vander Boom, 57 Yorkdale Cresc., Weston, Ont.

EXPERIENCED PAINTERS WANTED

immediately, at $ 1.85 per hour. Write or phone to Casey Craats, 205 - 1st St. S.E., Medicine Hat, Alta. Phone 65677.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Tweetal te Toronto-Annette Street (roepende kerk voor Home Missions COCHRANE-NEW LISKEARD, ONT.) Rev. S. Cooper te Sarnia 1, Ont. en Rev. J. Quartel te Wyoming, Ont.

Beroepen te Toronto-Annette Street voor Home Missions Cochrane-New Liskeard, On, Rev. J. Quartel te Wyoming, Ont.
Te Williamsburg, Ont. Rev. W. Vander Kolk te Ingersoll, Ont.

Bedankt voor Wellandport, Ont. Rev. J. Bijlsma van Grand Rapids, Mich. U.S.A.

AROUND THE WORLD

Highlight of the year at Wheaton College is scheduled for Sept. 27—Oct. 4, 1959, when Evangelist Billy Graham is to conduct a campus Wheaton Crusade. The crusade is scheduled in keeping with the college's tradition of beginning each semester with a week of evangelistic services. Graham is an alumnus of Wheaton's class of 1943.

DE JEZUIETEN. - Hoe groot de invloed van de Jezuieten orde is mag blijken uit de volgende gegevens: De orde onderhoudt 94 hogescholen, 59 universiteiten en 181 Colleges. Per jaar worden 1.320 tijdschriften in 50 talen en met een gezamenlijke oplage van 144 millioen uitgegeven.

The following resolution was passed by the United Church's Board of Evangelism and Social Service: Opposition to the introduction of lotteries in Canada, and decision to communicate Board's views to all Presbyteries and Conferences, to the minister of justice and provincial attorneys-general and to the Chamber of Commerce, the National Association of Municipalities, the Canadian Hospital Association, the Joint Committee of Service Clubs, the Canadian Legion and "other national organizations".
(The Board had noted that 80 percent of money wagered in the Irish Sweepstakes never goes to support hospitals in Ireland and that voices were being raised in Parliament here in favour of a national lottery.)

ETHIOPIE. - Vorig jaar werd in Ethiopië een Zweedse zendeling door bandieten overvallen en gedood, een van de rovers werd gevangen genomen en ter dood veroordeeld. De vader van de zendeling heeft nu een telegram aan de keizer van Ethiopië, Haile Selassie, gezonden waarin hij om gratie voor deze man vraagt "opdat hij een eerlijke kans mag hebben om het Evangelie te horen en Jezus Christus als zijn Zaligmaker aan te nemen."

For sale:

DAIRY FARM

100 acre clay loam on paved highway. 495 lbs. milk contract, bulk-cooler, good barn, silo, 6 room house, furnace, hot and cold water. $ 15,000. Small downpayment. For information Bert Kiezebrink, R.R. # 1, Cannington, Ont. Phone 606R21.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. S. Buma announce the marriage of their daughter

EPPIE
to
Mr. JOHN THIES

on Wednesday, April 24th, 1959 at 3:00 p.m. in de Bowmanville Chr. Ref. Church.

Rev. A. W. Schaafsma officiating.
Reception in the Lions Community Centre, 26 Beach St., Bowmanville, Ont., at 8:00 p.m.

Zo de Here wil, zal het op Zaterdag 25 April 9159, 30 jaar geleden zijn, dat onze geliefde ouders

HANS VANDER MEER
en
ELSKE VANDER MEER—PIERSMA

in het huwelijk zijn getreden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Hottie - Wiebe Vander Gaast.
Douwe - Boukje Vander Meer.
Auke.
Sieds - Evelyn Vander Meer.
Sjerp - Edna.
Rose - George.
John.
Verne.
En 5 kleinkinderen.

Receptie Maandag 27 April van 8—10 P.M. in the Church basement Bowmanville.
R.R. # 3, Newcastle, Ont.

On May 7th the Lord willing we hope with our beloved parents

EGBERT HIEMSTRA
and
AUKJE HIEMSTRA, nee ATTEMA

to remember their 30th wedding-anniversary.

Their thankful children:
Jake and Riemie Vanderheide.
Chuck and Tetsie Hiemstra.
Stan and Riek Vandergoot.
Bill and Itty Esser.
Allen and Tony.
Bill and Nelly Devries.
Harry.
Ollie.
Johny.
Delia.
Sidney.
And Grandchildren.

188 Taylor, London (Ont.)

Zo de Here wil hopen op 28 April onze geliefde ouders

J. C. DE BOER
en
H. DE BOER—BOUKNEGT

hun 25-jarig huwelijksfeest te herdenken.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Dick - Lucy.
Janny - Jaap, Henriëtte, Janet.
Roely - Jaap.
Henk.
Arie.
Gerrit.

Receptie 's avonds 8 uur, Stuarttown Hall te Stuarttown.

Gevraagd in stad in B.C.

1e KLAS HERENKAPPER

vast werk, goede verdiensten (gemiddeld over $ 350.— p. mnd.) Bij voorkeur trouw meelevend lid van Chr. Ref. Church. Chr. School aanwezig. Brieven ond. no. 1212, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

De Here nam plotseling tot Zich, Zijn dienstknecht

Ds. H. WIERSEMA.

In leven Geref. predikant te Ny-Altsenae.

Dat hij bereid was en rustig heen ging is ons tot troost.

Moge de Here ons verder sterken en troosten.

Ny-Altsenae, St. Anna Parochie (Fr.), Holland:
M. Wiersema—Pilon.
Katwijk aan Zee:
G. en E. Lever.
Puxcell's Cove, N.S.:
Y. en A. Boersma.
Kommerzijl:
J. en R. Bakker.
Zuidwolde:
W. Wiersema.
en kleinkinderen.
13 April 1959.

Te koop paangeboden: Een groot eiken

LIEBIG HUISORGEL

Tevens een prima mahoniehouten huiskamerameublement. Adres: R. M. Vunderink, 20 Norfolk Street, Guelph (Ont.).

Gevraagd:

FLINKE JONGEMAN

op dairyfarm aan Lake Erie. John Kater, Coldspring Farm, Selkirk, Ont. Phone 614 R 12.

Welk ervaren

DAIRY MAN (Married)

is genegen om mijn plaats op een moderne dairy farm over te nemen tegen 15 Mei? Daar ik (H. Louter) voor mijzelf ga starten. Goed en groot huis, van alle gemakken voorzien. Brieven met inlichtingen en gewenst loon te zenden aan de manager der Milton Farms Ltd., R.R. # 1, Milton, Ont. of phone TR 8-6942 na 7 uur.

HOLLAND MARSH, ONT. Christian School will be in need of

A PRINCIPAL

to teach grades 6, 7 & 8 for the 1959-60 School Term. A house will be available. Please send application to Mr. C. A. Radder, RR # 2, Newmarket, Ont.

The WYOMING Christian School is in need of a

PRINCIPAL

for the schoolterm commencing September 1959.
Please send application to secr. Mrs. O. Deelstra, R.R. 1, Wyoming, Ont.

Urgently needed

TEACHER

for grade 1 & 2 and/or

PRINCIPAL

for 4 room school. Please reply to Mr. W. K. Van Hartingsveldt, 5 White St., St. Catharines, Ont.

The NEW WESTMINSTER John Knox Christian School needs a

PRINCIPAL TEACHER

Grades 7 and 8. New schoolbuilding, good salary, growing congregation. Send applications to principal Mr. J. STADT, 1443 Cumberland St., New Westminster, B.C.

HANEY Christian School, B.C. is in need of

ONE TEACHER AND A PRINCIPAL

for the next schoolterm. Please send applications to the secr. W. Hamming, Baynes Rd., Pitt Meadows, B.C.

Grote Dairy Farm

te koop, met melkcontract $ 1000 per maand. 47 can bulk koeler. Goed modern huis met 6 slaapkamers. 2 grote schuren met 85 stuks stamboekvee, waarvan 40 melkkoeien. 2 z.g.a.n. tractors, combine, baler, elevator, 4 Surge melkmachines enz. enz. Komt en ziet deze boerderij.

100 Acre Farm

met beste gebouwen en "black loam" grond. Huis met badkamer en in goede conditie. Vraagprijs $ 17,000 met $ 4,000 down, waarover te praten is. Voor meer inlichtingen over deze en andere farms die wij hebben contact

BILL VAN ENGEN
Vertegenwoordiger van

JACK KWEKKEBOOM
REAL ESTATE
2113 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-4603

---

150 Acre Dairy Farm

2 Huizen, 1 steen, van alle gemakken voorzien, badkamer, olie-verwarming. Tweede huis is ook goed, 3 slaapkamers en veel ruimte beneden. Grote barns, die moeten wat betere stallen hebben, tractors, ploegen, baler, enz. enz. Absoluut een 6 bus melk contract. De nieuwe koper moet een bulkcooler kopen. 2 acre aardbeien, 8 acre fruitbomen. 8 mijl van Jarvis, Ont. Vraagprijs $ 42,000.00, met $ 10,000 down, de rest in 15 jaar.

14 Kamer Huis

in Hamilton. Grote kelder. 2 voorkamers, 2 dining rooms, 2 open fireplaces. 8 slaapkamers. Huis is geschikt voor duplex, boarding house, nursing or rest home. De eigenaar is genegen $ 2000.00 down aan te nemen van goede kopers.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894, of schrijf.

LOUIS HOOYKAAS DECORATING 248 Glenholme Ave. S., Hamilton, Ont. Phone LI 5-6244. Zelf vakman zijnde. Graag

2 of 3 HOLLANDSE VAKBEKWAME SCHILDERS

Zonder Hollandse vakbekwaamheid onnodig te solliciteren. Bij gebleken geschiktheid het hele jaar door werk.

Required:

AUTOMOBILE BODY REPAIR and REFINISHER

Licensed. Authorized Ford Dealer McVittie & Shelton Ltd. Ingersoll, Ont.

DAIRY FARM FOR SALE

150 acres, good buildings, excellent soil. On paved road in Wellington County. 4 miles from Chr. Ref. Church and Chr. School. $ 19,000.00, reasonable downpayment. Box no. 1213 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Te huur:

3 ROOMS APARTMENT

voor een echtp. $ 47.50 p.m. Omg. voor de beste werkgel. Phone TA 2-0792, Clarkson, Ont.

Plaats aangeboden aan een paar

NETTE KOSTGANGERS

$ 16.00 per week. Parkeerruimte beschikbaar. District Dufferin-St. Clair, Toronto. Tel. LE 4-4876.

DAIRYFARMS FOR SALE

200 Acre Dairyfarm met 12 cans quota aan paved road, 100' x 52' barn, waterbowls, silo, 42 cans bulkcooler, 150 acres bewerkbaar level land etc.; 6 kamers bungalow met badkamer, heet en koud water etc. Vraagprijs $ 30,000 met $ 10,000 down.

200 Acre Dairyfarm met 8½ cans milk quota, grote L-shape barn met steel stanchions, waterbowls, 2 cement silos, steel boxes, 42 cans bulkcooler etc.; 12 kamers brick huis met furnace etc. Vraagprijs $ 30,000 met $ 10,000 down.

114 Acre Dairyfarm met 4 cans quota, 100' x 30' barn, bulkcooler, running water etc.; 8 kamer brick huis met stromend water enz. Vraagprijs $ 16,500 met $ 5000 down.

Voor meerdere inlichtingen omtrent bovengenoemde farms en voor andere als beef-, chicken-, dairy- tobacco en general farms,

CONTACT:

John F. De With, Realtor
NEWCASTLE Phone 3341
of
William Van Die,
Ida. Phone Ri-6985
L. Molenaar,
Norwood, Phone Me 9-5874

THE
RENAULT
Dauphine

Lieflijk als een prinses .... chique Parijse stijl, 4 deurs comfort, met meer dan 44 mijl op een gallon benzine — voilà La Dauphine. EERSTE in de Rally van Monte Carlo van 1958; eerste in Uw gedachten. Loop vandaag onze showroom binnen en maak zelf een proefrit.

Lippay Motors Limited
DODGE - DESOTO - RENAULT
2075 Lawrence Ave. West WESTON, ONT.
Tel.: Showroom CH 1-5283, Carlot CH 4-5324

VRAAG NAAR ONZE NEDERLANDS SPREKENDE VERKOPER:
A. H. KLOOSTERMAN
Tel. AX 3-6131

BABY CHICKS & STARTED PULLETS!!!

The chicks we sell will give you more profit, because over 39 years of selective breeding is built into them.

We can supply the breeds you prefer. Don't forget to ask about our Champion Mount Hope "Queen" Leghorns. They eat less, lay more eggs, give more income.

Started pullets of all ages.

W. De Haan & Son, Phone 260, New Hamburg, Ont.

On Highway 8 close to Clinton and Chr. Ref. Church, a very good **100 acre farm** with milk contract. Monthly income about $ 1000.—. Price $ 24,000.—. For information call C. Buruma, R.R. 1, Clinton.

150 acre clay loam farm. 5 Bedroom house, barn, henhouse, garage. Price $ 15,500.— with all the machinery included.

Good 100 acre farm, nice 4 bedroom home, barn 48 - 68, garage, hydro, water. Price $ 10,500.—. Downpayment $ 3,500.—.

50 acre farm, 6 acres of bush, good 3 bedroom house, barn, hydro, water. Price $ 5000.—. Low downpayment.

JOHN BOSVELD
REALTOR
40 Wellesley St., Goderich, Ont.
Phone 1108

Salesmen:
Joseph McConnell, Seaforth.
C. Buruma, R.R. 1, Clinton.

---

114 ACRES, dichtbij Wellandport, 38 stuks registered Holsteins, complete machinery met inbegrip van Massey Harris 33 tractor, nieuwe baler, elevator enz. Gebouwen in goede staat evenals huis met moderne voorzieningen. Goed melkcontract. Volle prijs $ 36,000.00, afbetaling te regelen.

225 ACRES, twee complete gebouwengroepen, complete machinerie met inbegrip van 2 tractors, combine en baler. Gelegen aan goede highway, een geheel gemoderniseerd huis, 40 stuks vee, goed melkcontract. Volle prijs $ 68,000, afbetaling te regelen.

93 ACRES aan goede highway. Gebouwen in goede staat van onderhoud. Dichtbij Wellandport. Vraagprijs met inbegrip van complete machinerie $ 15,000.00, zonder machinerie $ 12,000.00, afbetaling te regelen.

Bel CHAS. FREURE
WELLANDPORT 26r3
Vertegenwoordiger van —
DONAL ALSOP AGENCIES LTD.

SCARCE AS HENS' TEETH
45 Acres

at FOLDENS CORNERS, **35 acres workable,** with spring-creek.

Build your own buildings. **Price $ 2,800.—.** 5 miles from Chr. Ref. Church of Ingersoll, Ont.

Alvin Hunter
BROKER MOUNT ELGIN
Phone Ingersoll, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....